

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivne af Albertine.

Galante Æventyr, alle Vegne fra

København : Carl Andersen, 1887

135 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

ALBERTINE

GALANTE EVENTYR

1887.

57-60

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 02211 4

+Rep

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

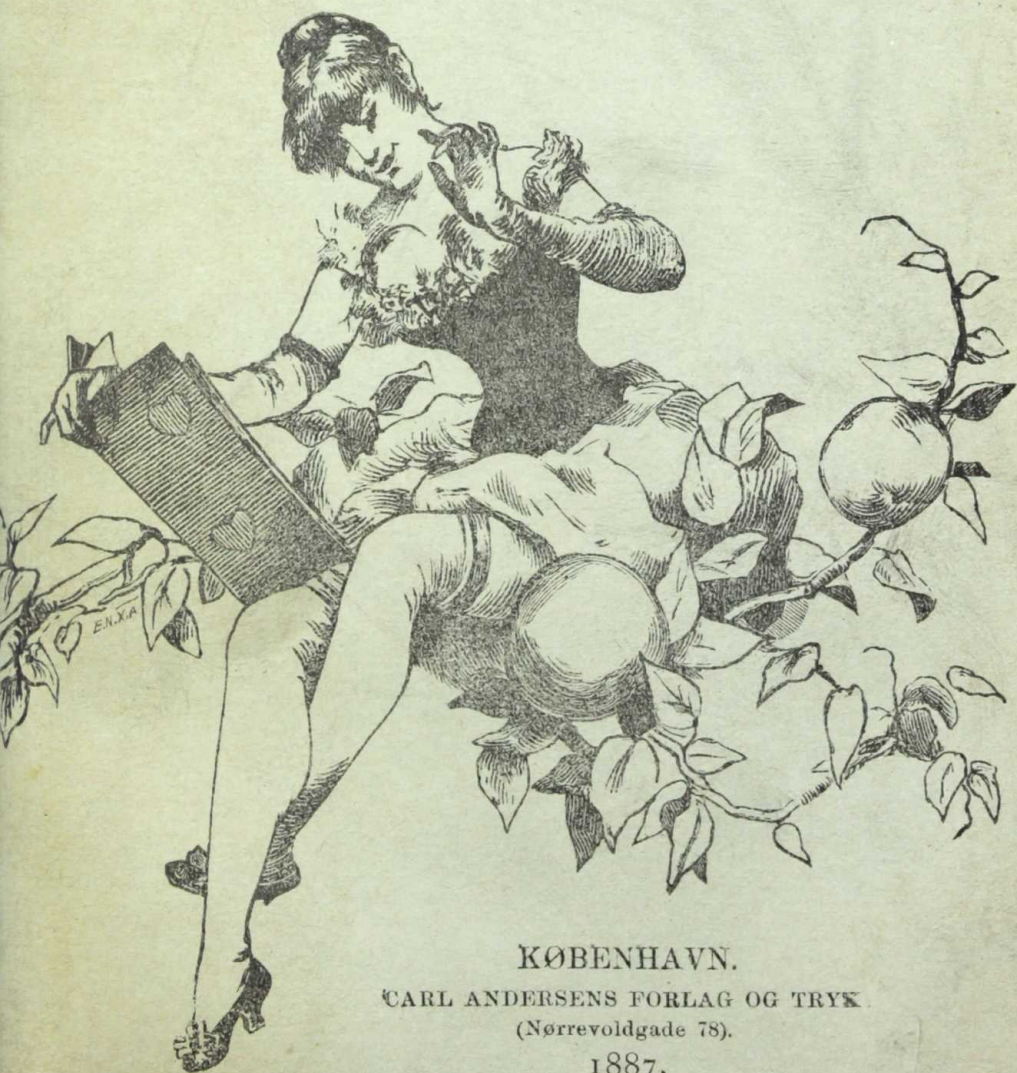
1957

60

Galante Æventyr,

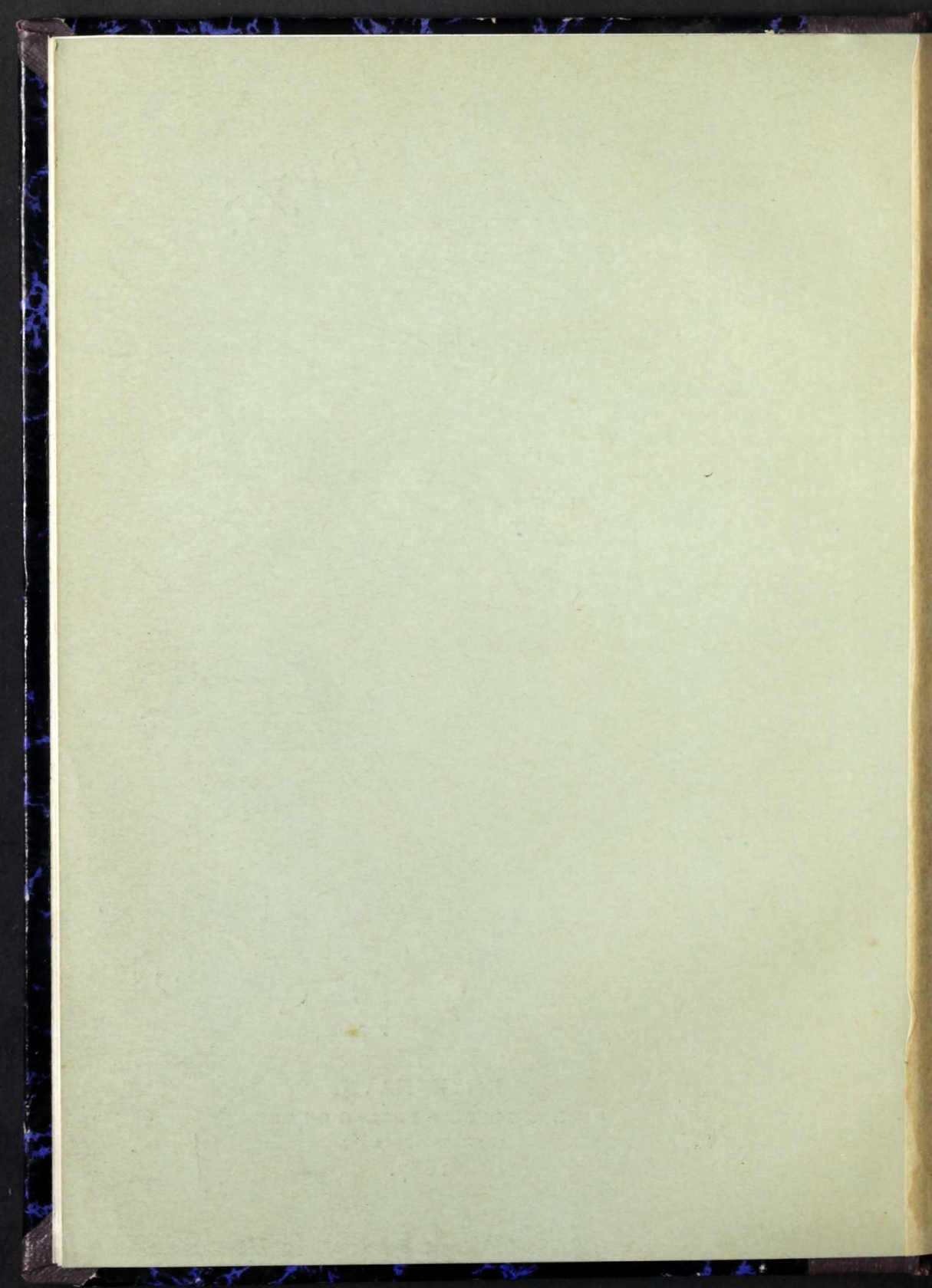
alle Vegne fra.

KØBENHAVN.
CARL ANDERSENS FORLAG OG TRYK.
(Nørrevoldgade 78).

1887.

150

Galante Æventyr,

alle Vegne fra.

Udgivne

af

Albertine.

KØBENHAVN.

CARL ANDERSENS FORLAG OG TRYK.

(Nørrevoldgade 78).

1887.

Indhold.

	Pag
Den Taknemlige	5
Et Bekendtskab fra Ørstedsparken	9
Mellem Himmel og Jord	16
Den angrende Colette	24
En Duel som Medicin	29
Musik	41
Daphnis og Chloë	51
I Tusmorke	54
Hvorledes Blanc-Minot fik sin Kone	59
En Massage-Kur	65
Et Portræt	73
Maaneskin	81
Grévinde Ida's Roman	88
Enige Folk	95
Optisk Bedrag	102
Løjtnant „Brrr“!	107
Clarisse Everton	117
Diskretion	127
Efter Brudenatten	134

Den Taknemlige.

De sidste Bryllupsgæster lavede sig til at forlade Slottet; i Salene og Korridorerne bleve Lysene slukkede, og Nattens hellige Stilhed sænkede sig over det for faa Timer siden saa larmende Hus.

I sit med hvidt Atlask tapetserede Boudoir stod den nygifte Comtesse Ida, den reneste Uskylds udtrykte Billede, og overlod Nattojlettet til sin Kammerpiges øvede Hænder. Efter at være befriet for den med Orangeblomster prydede hvide Brudekjole, efter at Brudesløret og Myrtekrandsen omhyggelig var lukket ned i et lille Juvélskrin, Silkestrømperne trukne af og de hvide Brudesko erstattede med et Par allerkæreste røde Tøfler, blev den hulde Brud indhyllet i et luftigt Gevand af fineste Batist, over hvilket hendes rige Guldhaar bølgede ned som en Kappe.

Da — efter at Kammerpigen havde fjærnet sig med et dybt Suk — nærmede Bedstemoder sig, endnu iført sin svære perlegraa Silkekjole og prydet

med sine kostbare Smykker, til sin Yndling, det tidlig forældreløs blevne Barnebarn. Hun tog den Lille i sine Arme, og i det hun strøg hende over Haaret med den flade Haand, begyndte hun at holde en temmelig forvirret Tale, hvori Ordene »Ægtefælle« og »Moderkærlighed« meget hyppig vendte tilbage; det hele var lige saa ømt som hemmelighedsfuldt og mørkt, saa at den lille Komtesse ikke begreb den mindste Smule deraf — i det højeste saa meget, at hun skulde være sin Mand underdanig og opføre sig med Ærbødighed overfor den Familje, hun var indtraadt i. Thi Høflighed var Tegn paa en god Opdragelse. »Du maa aldrig sove ind,« sluttede Bedstemama, »uden først at have prøvet Din Samvittighed, og finder Du at have begaaet en Fejl, saa bed den kære Gud om Tilgivelse. Mangel paa Ærbødighed eller simpel Høflighed kan bringe de beklageligste Følger, og en smuk Tak koster intet og giver gode Renter.«

Den unge Frue kastede sig om Halsen paa Bedstemama og lovede ikke at glemme hendes Lære. Saa forlod den gamle Grevinde sit Barnebarn, som nu ventede sin Ægtefælle, der i Slotsgaarden trykkede de sidste Gæsters Hænder.

Bruden sad nu i den store Lænestol foran Kaminen og varmede de smukke, nøgne Fødder. Hun

var uskyldig som et nyfødt Barn og smuk som en nys udsprungen Alperose. Det liljehvide Ansigt med den smilende Mund og de trohjærtige blaa Øjne indrammedes af en rig Fylde gulblondt Haar. Skjøndt endnu ikke fuldt udviklet var der dog overalt paa hendes jomfruelige Legeme uimodstaaelige Yndigheder. Enhver, som saa hende, maatte indrømme, at Baron Povl, den muntre, livsglade Kavallér med den svære, brune Knebelsbart, ikke havde kunnet træffe et bedre Valg, og at han vilde blive meget lykkelig

Dog . . . tys!

Det banker discret paa Døren, og paa hans Spørgsmaal: »Tør man komme ind, lille Frue?« lyder et svagt, fremhvisket »Ja!« som et Svar.

*

*

*

Tre Timer efter.

Trykket op til sin Mand, med det smukke lille Hoved lænet op til hans Bryst, føler Komtesse Ida, at hun er i Begreb med at falde i Søvn. Pludselig erindrer hun Bedstemamas sidste Formaning. Hurtigt lader hun endnu en Gang Dagens Begivenheder passere Revy for sig. Nej, hun har intet at bebrejde sig; hun har været venlig mod sine Venner, om mod

sin Ægtefælle, kærlig mod sine Bedsteforældre og meget andægtig under Gudstjenesten. Da Bedstefader forærede hende Perlehalsbaandet, omfavnede hun ham; da Bedstemoder gav hende Skrinet med de kostbare gamle Smykker, kyssede hun hende over hele Hovedet til stor Skade for de forlorne graa Lokker. Hun behøvede ikke at standse ved nogen af sine Erindringer. Men da hun kom til Aftenens og nær til de sidste Timers Begivenheder, da følte den unge Kone, hvorledes Skamrødmen farvede hendes Kinder . . . der var dog beredt hende en stor Glæde, og hun havde helt glemt at takke derfor . . .

Med en hurtig Beslutning trækker den lille Frue sin Mand i Ærmet, og, idet hun forsøger at bøje sig over imod ham, hvisker hun med barnlig, halv tilsløret Stemme:

»Mange Tak, kære Povl! Mange tusende Tak!«

Et Bekendtskab fra Ørstedsparken.

Hun var virkelig fortryllende.

Smaa, skarpe, snehvide Tænder, rede til at bide sig fast i alt, hvad der kommer dem nær.

Øjne, saa man kunde fristes til at skrige Brand.

En Mund, der uimodstaaelig sendte Indbydelse til Kys.

Som sagt: hun var virkelig fortryllende — og forførerisk.

Markus Mitchel var da ogsaa lige strax fortryllet — og forført.

I hans Stilling — som juridisk Student — og i hans Alder — 22 Aar gammel — var i Øvrigt Forførelsen bleven som den halve Natur for ham.

*

*

*

Det var i Ørstedsparken at de traf hinanden. Han var kommen derhen for at gennemgaa sin

Romerret endnu en Gang før Eksamen og for at forvandle nogle Cigarer til Aske.

Det var en klar Oktoberdag.)

Markus satte sig ned paa en Bænk; det skete nu vist ikke saa ganske tilfældig, at der paa den samme Bænk allerede sad en Dame.

En Dame, der ganske svarede til den i Indledningen leverede Persons Beskrivelse.

Samtalen var snart kommen i fuld Gang; det er overflødigt at fortælle, at det var Markus, der bestandig er paa Jagt efter Æventyr. Han havde forovrigt ikke megen Besvær med at bringe hende til at sludre. Efter et Kvarters Tid var de meget gode Venner, og den følgende Dag talte de paa det selv samme Sted allerede om Kærlighed. Fra nu af, tog Sagen den sædvanlige Retning.

Hun kaldte sig Anna, og hendes Mand hed Bækman.

Ti hun var gift.

Om sin Ægtetælles Beskæftigelse gav hun ingen andre Oplysninger end:

„Han er Embedsmand paa et Kontor.“

Markus spurgte ikke yderligere; han var just ikke synderlig begærlig efter at gøre denne overflødige Herres Bekendtskab. Denne stod ham for Øvrigt slet ikke i Vejen, da hans Embede paa det

omspurgte „Kontor“ holdt ham borte fra Hjemmet den hele Dag.

Og det skéte, som det maatte ské.

*

*

*

Det skéte, at Markus i den følgende Uge fik Tilladelse til at besøge den skønne Anna under hendes Mands Fraværelse.

Hun havde sagt til ham:

„Min Mand kommer sent hjem; hans Arbejde holder ham tilbage indtil Aftensmaden.“

„Den stakkels Mand maa have meget at skrive,“ tænkte Markus. Dog brød han ikke videre sit Hoved dermed; Konens ubestemte Antydninger tilfredsstillede ham, og han skyndte sig med at aflægge sin Visit hos hende.

Ak! hvem kan beskrive Fryden ved denne første tête-à-tête! De vare begge salige, saa salige, at de glemte alt, selv Tiden for Herr Bækman's Hjemkomst. De bemærkede heller ikke, at det blev mørkere og mørkere i Værelset. I Oktober Maaned er allerede Dagen saa kort.

„Du maa gaa,“ sagde endelig Anna, „min Mand kommer nu snart.“

„Vi have endnu god Tid!“

„Lad os være fornuftige.“

„Lad os hellere være ufornuftige.“

I dette Øjeblik blev der trukket i Klokkestrængen.

„Det er han!“ udbrod hun forskrækket

I et Nu var Markus paa Benene.

Men hun hviskede hastigt til ham:

„Gaa ind i Sideværelset til venstre; i Baggrunden finder Du en Dør, der fører ud til Gangen Skynd Dig, at Du kommer bort herfra!“

Han hørte ikke længer noget. Udenfor blev der kimet af al Magt.

Markus var lykkeligvis naaet ind i Sideværelset; men ak! han befandt sig i en meget ufuldstændig Paaklædning.

I Farten havde han glemt at tage sin Vest, Frakke og Hat med sig.

Der udenfor blev der ringet endnu en Stund. Saa tændte Anna et Lys, derpaa gik hun ud for at lukke op, og saa udspandt der sig en Samtale mellem Mand og Hustru.

Markus havde slet ikke den ringeste Lyst til at høre paa denne Samtale. Det galdt om at komme bort hurtigst muligt; thi det vilde være uvittig at lade sig gribe i dette lille Kammer. Kvinderne ere behændige og koldblodige, tænkte han; hun vil forstaa at trække sig ud af Forlegenheden.

Men han . . . Hvis man fandt ham . . . det vilde være ubehageligt baade for ham og for hende . . . i Særdeleshed for hende

Derfor maa han bort herfra. — Men hvorledes? — I Skjortearmer? — Forbandet Stilling!

I sin Nød begyndte han at famle forsigtigt omkring i Kammeret. — Triumf! — Han stodte mod en Knagerække, og paa denne hang forskellige Klædningsstykker.

Han ravede endnu længere frem og fandt endelig: en Vest, en Frakke og en høj Cylinderhat.

Nød bryder Love: I en Haandevending havde han trukket Vesten og Frakken paa og sat Hatten paa sit Hoved. Hatten var rigtignok noget for stor, men under slige Omstændigheder tager man det ikke saa nøje. Paa Taaspidserne naaede han den lille Dor i Baggrunden, og i det næste Øjeblik var han ude paa Gangen.

„Reddet, reddet! — Gud være lovet!“

Idet han i lange Spring tog fire Trin ad Gangen stormede han ned ad Trapperne og aandede først atter roligt, da han befandt sig paa Gaden.

Han var sluppet ud af en smuk Kuibe! — Denne Ægteemand, denne „Embedsmand“ paa et Kontor var maaske tillige en skinsyg Tiger, og hvis han havde faaet fat i ham, saa . . .

En Angstens Sved strømmede ved denne Tanke over den brave Yngling

Han tragtede blot efter at komme bort herfra; han løb mere, end han gik, uden at vide hvorhen — med snurrende Hjerne, som en Søvnngænger.

Puf! — Der rendte han mod en Forbigaaende, som han nær havde kastet til Jorden.

Denne raabte rasende:

„Uforskammede! Sér De Dem da ikke . . .!“

Dog midt i denne Sætning holdt den Fornærmede pludseligt inde; saa udstødte han et Overraskelsens Skrig og raabte:

„Hvad? — Er det Dig, Markus?“

„Rudolf!“ svarede Markus, vaagnet op af sin Bedøvelse.

Det var virkelig Rudolf, en af Markus's Skolekammerater.

„Tænk Dig, min Ven,“ begyndte Markus at fortælle, „tænk Dig bare, at jeg lige nu“

Dog lod Rudolf ham ikke slutte sin Sætning. Han betragtede sin Ven fra øverst til nederst og udbød ganske forbavset:

„Er Du forrykt, Markus? — Hvad skal denne bedrøvelige Maskeradedragt betyde?“

„Maskerade?“ stammede Markus. „Hvad mener Du?“

„Saa sé dog paa Dig selv!“

Rudolf trak sin Ven med hen i en nærliggende Beværtning, og da Markus her ved Gasbelysning havde betragtet sig i et Spejl, brød han ud i en skringrende Latter

Han bar en Ligbærers Dragt med Bliknummeret paa Brystet og et bredt Sørgeflor om Hatten. Det var Ægteemandens Uniform, som Markus paa sin hurtige Flugt havde laant i det mørke Kammer.

Omslaget var skrækkeligt: Idyllen var Fanden i Vold!

„Embedsmand paa et Kontor!“ havde Anna sagt, uden at forklare sig nærmere.

Kontoret var et —

„Kontor for Ligbærerkorporationen.“

Mellem Himmel og Jord.

I.

Den berømte Skuespillerinde Hilda sidder i sit med den største Luksus udstyrede Boudoir i en skodesløs Stilling, medens Grev Vizeky, en trediveaarig Mand med et smukt, men allerede noget udlevet Ydre, siger til hende i en bevæget Stemning:

»Nej, kære Hilda, den Luftfart maa De give Slip paa.«

»Hvad behager, Hr. Greve? Maa? Jeg »maa« aldrig. Jeg tager med!«

»Men, Kæreste, betänk dog, hvilken Fare De udsætter Dem for. Hvem har nogen Sinde hørt, at en ung Dame har taget med en Luftballon? Jeg besværger Dem, lad det være!«

»Umuligt, alle Bladene har omtalt Sagen, og jeg vilde blive udlét som fejj. Nej, nej, jeg gjør Turen med.«

»Men hvis der tilstøder Dem en Ulykke?«

»Saa maa De, Hr. Greve, søge Dem en anden Veninde. Hahaha!«

»Men Hilda!«

»Vær De blot ikke bange, jeg har Lykken med mig i Alt. Blot De ikke var min Ven.«

Froken Hilda havde det nydeligste, men lune-fuldeste Hoved, man kan tænke sig; en høj, fint-bygget Skikkelse, rosenfarvet Teint med smægtende, brune Øjne med lange Vipper og herligt hvælvede Bryn, en kæk, men koket lille Stumpnæse; gled der saa et Smil over dette elskværdige Ansigt, var hun aldeles uimodstaaelig. Hun var en smuk Skuespillerinde og derhos forfængelig og reklamesyg. Af samme Grund var denne Luftrejse sat i Scène; intet syntes for stort eller for smaat til at tjene denne Forfængelighed.

»Naa, Hr. Greve,« fortsatte hun, »hvilke verdensrystende Begivenheder har De ellers at fortælle mig?«

»Jeg véd ingen større Nyhed at melde, end at Deres Ballonfart har bragt hele Klubben fra Sans og Samling.«

»Igen den kedsommelige Ballon! De er kun lidet underholdende i Dag, Greve?«

»Skal jeg maaske fortælle Dem noget om Grev Fersen?«

»Hvorfor ikke? En afvist Tilbæder er altid inte-

ressant, især naar han har et smukt, sort Fuldskæg, som Grev Fersen og ikke saadanne spredte Traade af Skæg i Ansigtet, som De. Var Grev Fersen ikke traadt op paa en saa sejrssikker Maade, hvem véd, Hr. Greve, om De da ikke i Dag var stødt fra Tro-
nen. Men alle de søde Herrer tro, at de blot behøve at række os deres med Banknoter fyldte Haand for at vi skulle synke til deres Bryst. Denne Fersen har jeg afvist paa en Maade, saa han nok tager sig i Agt. —«

»Deri tager De meget fejl, Dyrebareste; saa let lader han sig ikke afvise, han er det dristigste og egensindigste Menneske. Denne Gang synes han rigtignok at finde sig i sin Skæbne, og spørger man ham ud om denne Affære, svarer han ligegyldig: »Jeg har ikke været hende tilpas; gjør mig vel ondt, men jeg véd at trøste mig.««

»Desto bedre for ham, thi jeg hader ham,« sagde Hilda, idet hun vredt rejste sig og bød Greven Haanden til Kys og Afsked.

II.

En uhyre Menneskemængde havde indfundet sig i Parken, hvor Ballonen skulde gaa op; hele Verden vilde se den smukke og modige Hilda stige op. Luftskipperen Nadar har været beskæftiget med

Fyldningen af Ballonen i to Timer; nu standsede han og kastede sit Blik ud over Mængden; en høj, skæglos Mand kom hen til ham, og skøndt han var i Arbejdsdragt, traadte han dog frem med en Anstand, saa at han viste sig paafaldende forskjellig fra de andre Arbejdere.

»Er det Dem, Hr. Greve? Jeg kunde næppe kende Dem.«

»Min Forvandling synes altsaa at være lykkedes. Er Alt i Orden?«

»Hr. Greve! Jeg har først efter lang Tøven givet mit Samtykke til dette forvovne Foretagende, og jeg beder Dem ogsaa betænke, hvilket Ansvar De paa-tager Dem som Fører af Ballonen.«

»Jeg har jo sagt Dem, at jeg ved Arméen har gjort mig fuldstændig fortrolig med Luftrejser. Vær De kun ganske rolig; Vejret er gunstigt, der er ingen Ting at befrygte.«

»Naa, i Guds Navn da! De gjør bedst i, Hr. Greve, lige før Opstigningen, at holde Dem i min Nærhed. Jeg vil lade Frøken Hilda tage Plads foran i Gondolen og paa min Befaling: Los! springer De ind bagfra.«

Nu lod det fra alle Sider, at Frøken Hilda var ankommen. Hun saa fortryllende ud i et elegant Rejsekostume, og hun passjarede fornøjet med de

Herrer, der omgav hende. Endelig nærmede Hr. Nadar sig og bad hende tage Plads i Gondolen.

En Smule bleg, men med sikre Skridt steg Skuespillerinden ind i Gondolen, og fra Mængden lød der Leveraab, for hvilke der tilkastedes den Haandkys. Pludselig hed det: »Los!« hvorpaa den skægløse unge Mand rask sprang ind i Gondolen. Ballonen, der var sluppen løs, foer under Mængdens bedøvende Tilraab hurtig op i Luften.

III.

Beständig højere og højere; Tilskuerne forsvandt for deres Blikke. Byens Huse lignede Legetøj, og den brede Flod saa ud som et Sølvbaand. Stilhed herskede rundt omkring, og Hilda betragtede i stum Beundring det smukke Billede.

»Et herligt Syn, min Herre,« henvendte hun sig endelig til sin Ledsager.

»Javel, et herligt Syn,« svarede denne.

Hilda blev forskrækket, da hun i Stedet for Luftskipperen saa en hel fremmed Person i Gondolen og spurgte forskrækket:

»Hvem er De, min Herre, og hvor er Luftskipperen Nadar?«

»Min Dyrebareste, jeg er Grev Fersen, Nadar tager sig en Middagslur oven paa Dagens Anstrængelser.«

Hulda søgte at fatte sig, idet hun vedblev:

»Men hvordan kommer De i Gondolen?«

»Min Gud, ganske ligefrem, jeg sprang herind.«

»Ha! Greve, det er ikke Stedet til at skæmte; det ligner en aftalt Komædie; De staar her i Bluse, uden Skæg, medens Nadar skulde føre Ballonen. Hvad skal alt dette betyde?«

»At jeg elsker Dem, min Engel, her oppe i de tavse Luftregioner vil De næppe være saa grusom at afvise mig.«

»Grev Fersen! Skulde det være Deres Hævn?«

»Hævn? Jeg elsker Dem jo; kan Kærlighed være hævnærrig?«

»Men jeg hader Dem.«

»Nej, min Bedste, De hader mig ikke, mig, som for Deres Skyld har ofret mit af Alverden beundrede Skæg og vover Livet for Dem!« sagde han med komisk Højtidelighed. Med sin sædvanlige Ligegyldighed havde Hilda allerede fundet sig tilrette i den sælsomme Situation; hun lo skælmsk og svarede:

„Hvis det kan glæde Dem, saa bliv bare ved dermed.“

»Ak, De gør mig til den Lykkeligste af alle Dødelige. Men saa maa De ogsaa give mig Bevis paa Deres Kærlighed.«

»Vist ikke, Hr. Greve, aldrig!“

Greven tog en stor Kniv op fra Bunden af Gondolen og sagde:

»Saa overskærer jeg nu med denne Kniv, Tovene og vore Legemer ligge knuste paa Jorden!«

Og han gjorde en Bevægelse, som om han vilde bruge Kniven.

»Holdt,« skreg Hilda forfærdet. Derpaa udbrod hun rystende af Skræk: „Hr. Greve, jeg er i Deres Magt; men jeg skal vide at hævne mig.”

IV.

Efter en Times lykkelig Fart, dalede man ned ved et ensomt Bondehus. Bonden blev dødelig forskrækket, og det varede længe, inden han kom saa meget til sig selv, at han kunde hjælpe de Rejsende. Ballonen blev rullet sammen og bragt ind i Huset, og Hilda, der nu var kommet i sit gode Lune igen, hjalp til dermed.

Imidlertid brød Natten frem, og da der i Følge Bondens Udsagn var langt til den næste By, spurgte Grev Fersen:

»Ven, har De to Værelser til os?«

»Jeg har kun et, svarede han, og deri er kun en Seng, men den er til Tjeneste.«

»Men De har vel Ho?«

»O ja, Ho, saa meget De vil have.«

»Naa, saa ere vi hjulpne. De, søde Hilda, sover rolig i Sengen, medens jeg her i Høet foran Deres Dør vil beskytte Deres dyrebare Liv.«

Med en skælmsk Latter saa hun ham op i Ansigtet og sagde:

»Kære Greve! oppe i Luften kunde vi faa Plads i den lille Gondol, saa maa vi ogsaa her kunne nøjes med ét Værelse.«

Den angrende Colette.

En Idyl af **Catulle Mendès.**

I.

»^{ty}^{cy}^{ly}**M**in Lila«, sagde Colette, »det Liv, som vi føre, er ikke anstændigt. Fortællinger om vore Dage og Nætter vil aldrig yde Stof til hine allerkæreste, smukt indbundne Bøger, der uddeles i Pensjonaterne som Belønning til flittige Elever.»

»Hvem havde tænkt,« bemærkede Lila, »at det var et Ideal?«

»Ak, man tager meget fejl af mig! Til Trods for min fri Optræden og skont jeg først siger nej til unge Mennesker, naar de ikke har mere at forlange, er Rygtet mig ikke ubekendt.«

»Du maa have haft en styg Drom, min sødeste; hvem er den uforskammede, som lod Dig sove?«

»Spøg til Side, thi jeg taler meget alvorlig. Som Du nu ser mig, er jeg fast bestemt paa, for Fremtiden at undgaa Fejltrin, hvortil jeg endnu kun alt-

for ofte er henfaldet. Efter det onde, jeg har begaaet, vil jeg for Fremtiden give et godt Eksempel.«

»Jeg kan godt forstaa den Fornøjelse, Du maa føle, naar man henviser til Dig, som et Dydsmønster, allerede Nyhedens Interesse var ikke til at foragte. Men føler Du ogsaa Evne til at virkeliggøre Din Bestemmelse med Alvor og Fasthed? Jeg kender Din medfødte Blidhed; naar En siger til Dig: »Jeg elsker Dem,« saa vil det være Dig besværligt ikke at svare med et Smil, og Dit Smil ender sædvanlig med et Kys.«

»Jeg vil ikke mere som før være saa taabelig.«

»Men naar Ludvig eller Tristan vil knæle ned for Dig . . .«

»Saa vil jeg sige: „Min Herre, lad mig være.“

»Og naar han trykker Din Haand?“

»Saa vil jeg raabe: »Min Herre, hvem antager De mig for!«

»Og naar han bliver dristigere endnu . . . Lilla bøjede sig hen til Colette, og hviskede Resten til hende.

»Saa bliver jeg vred, og viser ham Døren.“

»Du har altsaa fundet et Middel, min kæreste, til at undgaa alle Fristelser?«

»Ja: jeg har solgt min Chaiselongue“, svarede Colette med dyb Alvor.

II.

Og hun vedblev:

»Jeg har solgt den i Morges til min Tapetserer, thi Aarsagen til saa mange Fejltrin, som skadede mit gode Rygte saa meget, var ikke Godmodighed, som Du tilskriver mig, men denne Chaiselongue.»

»Nu vel, jeg indrømmer, at dette Stykke Mobil i flere end et Tilfælde ikke har været uskyldig; jeg vil ogsaa indrømme, at den har budt en dristig Beundrer mange Fordele, men det er Aarsagen, den virkelige Aarsag har været . . .«

»Ak, Du kender ikke min Chaiselongue! Du har aldrig hørt den!»

»Hvorledes, kan den da tale?»

»Tale? Synge udmærket! . . .«

»Ej, Ej,« sagde Lilla forbavset.

»Er Din da stum?»

»Jeg ser nok, at jeg maa forklare Dig Sagen, thi Du er tungnem i Dag. Ja, min Chaiselongue taler eller i det mindste er den Støj, som den gjør, ligesaa forstaaelig, som det tydeligste Sprog. Næppe har jeg strakt mig paa den, saa begynder den at klage lidt — det er ikke noget Under, den er ikke længer ny; og naar denne Klage vedvarer, saa vugger den mig ind i et farligt Drømmeri. De trætte Fjedres behagelige Gyngen opvækker Erindringer i mig, som jeg hengiver mig til med lukkede Øjne.«

»Aha», sagde Lila, »jeg begynder at forstaa det. Chaiselonguen har en altfor god Hukommelse».

Naar jeg er alene paa mit Værelse er Faren ikke stor. Dromme er dog tilladte. Men naar der kommer En — naturligvis En, imod hvem jeg ikke føler nogen uøverbindelig Modvillie — saa vaagner Faren øjeblikkelig, den voxer stadig og bliver næsten frygtelig. Den mindste Bevægelse, for at holde Lærerne, som komme mig altfor nær, tilbage — den mindste Bevægelse paa den forfærdelige Chaiselongue fralokker Moblet en blid, dyb Klage, som vækker sanseforvirrende Erindringer hos mig, saa at selv en meget fast Dyd maa have haft Besvær med at gaa sejerig ud af en Kamp, i hvilken Erindringens Trylteri forbinder sig med Haabets Tilløkkelse for at bringe os til Fald.»

Lilla sad lidt overvejende, saa sagde hun:

»Da Du er blevet saa dydig, Colette, har Du handlet rigtig i at sælge et Stykke Møbel, som giver saa slemme Raad. Men er Du ogsaa sikker paa, at Du nu, da det nu ikke længere staar i Dit Værelse, vil modstaa alle Angreb, hvorfor vi til daglig ere udsatte?»

»Fuldkommen sikker. Til Bevis derfor har jeg tilladt Vicomte Tristan, hvis Dristighed er Dig velbekendt, at besøge mig i Aften. Jeg vil byde hans Angreb Trods, og det vil være min første Sejr.«

III.

Hun vandt virkelig den Sejr! Hvor forførerisk han end var, hvor godt han end forstod ved hviskende Ord, ved kærlige Miner at bringe hende i Forvirring: hun stødte ham alligevel tilbage og tillod ham ikke at kysse de rosenfarvede Negle paa hendes Fødder, af hvilke Skoene var gledet.

Men en saadan Forandring foregaar ikke uden Ubehageligheder. Den allerkæreste Synderinde følte sig meget fremmed for, hvad det dydige angik, saa at hun allerede den næste Dag meget fortrod sin Anger.

„Ak Lila“, sukkede hun, „det er sandelig pinlig, at være en meget dydig Person, naar man ikke er vant dertil. Jeg tror, jeg vil sende Bud til min Tapetserer om, at han skal sende mig min Chaiselongue tilbage.“

„Gjør det ikke, min kæreste, det vil være aldeles unyttigt.“

„Unyttigt? Hvorledes?“

Lila brast i en skingrende Latter og sagde:

„Fordi jeg har købt den!“

En Duel som Medicin.

Efter **Dr. Märzroth**: „Léende Historier“ ved O. J—e.

Ud af den unge Bankier Kronebjærgs henrivende Gemalindes Værelse traadte en af hine Mænd, som Balzac regner til den huslige Krigs Hjælpetropper.

Det var en Læge, — altsaa et Individ, som unge Koner pleje at benytte til at udføre en eller anden krigerisk Manøver imod deres Mænd.

Men den Læge, om hvem vi her tale, var virkelig en Ven af Bankieren, og Instinktets maatte kunne lære Hustruen, at denne Æskulap ikke vilde egne sig til paa nogen som helst Maade at være hende til Gavn i hendes ægteskabelige Taktik.

Allerede i nogen Tid havde en underlig, uforklarlig Folesløshed imod alle Fornøjelserne i den store Stads Liv bemægtiget sig den skønne Amanda saaledes, at hendes Gemal, der troede at besidde Tryllestaven til alle et ungt Fruehjertes Ønsker i sin Kasse, kun kunde søge Aarsagen til Amandas Forstemthed i en fysisk Lidelse.

Da Doktoren forlod Bankier Kronebjærchs pragtfuldt indrettede Hus, fulgte denne derfor gennem en Sidedør fra sit Kontor skyndsomst efter ham ned ad Trapperne.

Han indhentede Lægen netop som denne skulde stige ind i sin Vogn. Til Grundlæggelsen af en Læges Kald hører nemlig ubetinget dennes egen Vogn, om ogsaa Besidderen oftere maa spasere paa kryds og paa tværs til sine Patjenter end køre til dem, — om ogsaa Herren oftere skulde være slettere vedligeholdet end hans Heste og hans Kusk.

Bankieren satte sig sans façon ned ved Siden af sin Ven i Vognen, og denne rullede bort derfra.

„Naa, Doktor! Hvorledes staar det til med min Hustru? — Hvad fejler hun?”

„Kære Ven! Jeg anser hende for at være fuldstændig sund og rask!”

„Aa! Nu er Du vist altfor stræng lige over for hende.”

„Nej, aldeles ikke! — Jeg giver Dig mit Æresord paa, at hun fysisk er ganske frisk, — som en Fisk i Vandet!”

„Aa! Du siger: fysisk! Hun har altsaa, hvad der er endnu værre, en Sindslidelse! — Men hvad kan det dog være, der gør hendes Sjæl syg?”

„Jeg har paa alle mulige Maader søgt at udforske det, men desværre ikke udfundet noget.”

„Hun nærer maaske et hemmeligt Ønske....”

„Hun véd, at Du vilde opfylde ethvert saadant!”

„Min Gud! — men syg er hun jo dog! Giv dog i det mindste hendes Sygdom et Navn!”

„Naar Du absolut vil have det, — saa kalde vi hendes Lidelse: Kedsomhed!”

„Kedsomhed! — Byder jeg hende maaske ikke alle Midler til de mest afvekslende Fornøjelser?”

„Mindre havde maaske været bedre! Alt Overmaal virker slovende! — Alt for meget er usundt! — I saadanne Tilfælde virke kun de yderste Piringsmidler.“

„Hør, Doktor! Du gør mig bange...”

„Det vil jeg ikke; jeg vilde blot ønske, at Du tænker mere over — Din Hustru. — For maaske at give Dig Stof dertil, vil jeg fortælle Dig et Stykke af min Konversation med Din Hustru i Dag. — Efter at hun havde vist den mest iskolde Ligeegyldighed imod alle mine Bemærkninger over de forskelligste Genstande, syntes jeg pludseligt at vække hendes Interesse i en kendelig Grad, da jeg berørte den Duelhistorie, der for Øjeblikket danner den herværende Bysnak, og hvis Detaljer almindeligvis synes saa beundringsværdige, at ethvert Fotografialbum er mangelfuldt, i hvilket der ikke findes Portrættet af Duellanten og vedkommende Dame, for hvis Skyld

Pistolskuddet knaldede for at gengive sit mange-stemmige Ekko i By- og Avissladderen. Efter at jeg havde fortalt hende alt, hvad jeg vidste om denne Historie, glinsede Din Hustrues Øjne i et melankolsk Skær. — Amanda tav et Øjeblik, saa udstødte hun et Suk og sagde, mere henvendt til sig selv end til mig: „Ak! — den lykkelige Kvinde!” — „De priser denne Dame lykkelig?” spurgte jeg. — „Skal man ikke det?” var Svaret. „Kan en Mand give et bedre Bevis paa sin Kærlighed til en Kvinde end, at han prisgiver hende sit Liv for en Ubetydeligheds Skyld?” — „Tror De ikke,” indvendte jeg, „at Deres Mand øjeblikkeligt vilde udaande sit Liv for Deres Skyld?” — „Ak, Herr Doktor!” sagde hun spydigt, „hos os i det Mindste er det, saa vidt jeg véd, endnu ikke forekommet, at en Ægtemand har duelleret!” — „Ja, men, kære Frue!” udbrød jeg, „skal man da netop lade sig skyde ihjæl, naar man vil bevise Mod og Kærlighed? Tærer ikke mangen en Mand paa sit Livs Marv blot for at tiltvinge sig de Midler, der kunne gøre hans Hustru lykkelig? Tærer han ikke derpaa med Opofrelse af sin Sundhed, ofte endogsaa af sit Liv? Hører maaske dertil nogen Sinde mindre Kærlighed eller mindre Mod?” — „Det kan være, at De har Ret!” henkastede Din Hustru, „men det vil De indrømme mig, at et Opofrelsens Værk sænker

Vægtskaalen dybere, naar Verdenen véd noget derom, — naar den maa tale derom, — end naar det bliver afgjort imellem de fire Vægge under huslig Jammer...”

„Hører Du!” afbrød Bankieren ham her, „min Hustru er...”

„Opdraget i et Pensjonat!” faldt Lægen ind, idet han samtidig befalede Kusken at holde. „Undskyld, min Ven, men her i Huset venter en farlig Syg paa mig.”

Bankieren steg ud med Lægen.

Den første gik dybsindig til sin Bolig.

Den sidste begav sig, i Stedet for at træde ind i Porten af det betegnede Sted, ind i det ved Siden af liggende — Konditori, hvor sandsynligvis nogle Tærter, Smørkager, Medaljer eller noget Vrovl imødesaa hans Behandling.

*

*

*

Tre Timer rugede Bankier Kronebjærg i sit Værelse mørkt hen for sig.

Endeligt syntes det at blive lyst i ham.

Han klædte sig skyndsomt paa og korte i sin Ynglingskaret sporenstregs til sin Ungdomsvnn, en forhenværende Skovrider.

„Du har allerede ofte bevist mig,” sagde hun til denne, „at Du er mig en oprigtig Ven! — Nu tilbyder der sig en Lejlighed for Dig til at godtgøre dette paa en eklatant Maade.”

„Hvad kan jeg gøre for Dig?”

„Du møder i Dag for en Gangs Skyld bestemt til min Soirée.”

„Ja dette Offer vil jeg i Guds Navn bringe Dig, omendskønt jeg helst vil blive hjemme; — Du kender mig jo! — Og det er alt, hvad Du forlanger af mig?”

„Saa maa Du ogsaa forpligte Dig til denne Aften at gøre Kur til min Hustru paa Liv og Død . . .”

„Med Fornøjelse ogsaa det, naar Du ej optager det ilde . . .”

„Og jeg vil optage det ilde! . . .”

„Ja, men hvorfor opfordrer Du mig saa dertil?”

„Netop fordi jeg vil tage Dig det ilde op, — fordi jeg saa maa have en Ordstrid med Dig, — fordi”

„Men jeg kan slet ikke indsé, hvorfor det da maa være saa! . . .”

„Det maa være saa, siger jeg Dig, kæreste Ven! — det maa være saa! — Jeg vil saa udfordre Dig, — vi ville saa skyde paa hinanden . . .”

„Nej, hør, kæreste Kronebjærg! — det gaar mig dog for vidt!”

„Altsaa det er Dit Venskab?! . . .“

„Men kære, gode Kronebjærg! — jeg vil ikke gøre Kur til Din Hustru, naar det ikke er Dig til Pas, — jeg vil ikke skændes med Dig, — og om at skydes ihjæl vil jeg nu slet ikke høre Tale.“

„Kære Ven! saadan skal det jo heller ikke være; — vi bruge jo ingen Kugler, bare lidt løst Krudt!“

„Jeg forstaar ikke denne Historie; men saa meget gaar nu op for mig, at det skal være en Skinaffære. — Nu, naar det endeligt er Dig saa meget om at gøre, saa . . .“

„Min Hustrus Liv afhænger deraf! . . .“

„Saa, for min Skyld gærne! — Jeg haaber senere at erfare nærmere derom; — men i alt Fald møder jeg i Aften hos Dig.“

„Du er et Guds Menneske!“

Bankieren omfavnede sin Ven og gik.

* * *

Den følgende Morgen Klokken fem blev Fru Kronebjærg pludseligt vækket af sin Stuepige.

Hun havde indstændig Ordre til at overlevere hende et Brev fra Bankieren

Dette Brevs Indhold var følgende:

„Dyrebare Amanda!

Naar Du modtager dette Brev, er jeg maaske ikke mere. I dette Tilfælde er Du Arving til min Formue. Men dræber jeg maaske min Modstander, der imidlertid i alt Fald er bedre Skytte end jeg, saa fordrer min Sikkerhed, at jeg fjærner mig hurtigt. Men hvorledes Tæringen end vil falde, saa var og er Du min egen Øjsten.

Din Mand.

Da Amanda havde læst disse Linjer, erindrede hun med hvilken Opmærksomhed Skovrideren Aftenen forud var kommet hende i Møde, og nu erfarede hun af Stuepigen, at der endnu i Gaar havde fundet en Ordstrid Sted imellem Skovrideren og Bankieren!

„Man duellerer for min Skyld!“ udbrod endelig Amanda; dog kunne vi paa Grund af den i alt Fald hos Damerne altid fremherskende Lyst til at vække Opsigt ikke bestemt paastaa, om dette Udbrud var et Forfærdelsens eller Glædens Udtryk.

I det næste Øjeblik sprang hun op.

„Kald hurtigt paa min Moders Veninde, Fru Snadder,“ befalede hun Tjeneren, „hurtig; hun maa ledsage mig til den ulyksalige Duels formodentlige Skueplads.“

Amanda klædte sig i den største Ophidselse hurtigt paa.

Fru Snadder, der boede i Nærheden, kom straks til Stede. Da hun hørte Tale om en Duel, hoppede Hjærtet i hendes deltagende Sjæl.

„Det giver Stof! — Hvor man vil belejre mig, for at jeg kan tale, — fortælle — og atter fortælle!“

Inden Fru Kronebjærg tillige med sin Veninde steg ind i Vognen, befalede hun endnu sin Kammerpige saa tidligt som muligt at bestille en Sørgedragt hos Dameskræderinden.

„Man kan jo ikke vide!“ hviskede Amanda.

Paa Grund af hendes Bevægelse vil man forhaabentlig ikke tage denne vor Dames Anordning ilde op.

Hun vidste aabenbart, hvad hun ytrede, den stakkels, smukke Kone.

*

*

*

Imidlertid var Bankier Kronebjærg, Skovrideren og Sekundanterne i to Vogne ankomne til det bestemte Sted.

Man steg ud.

Man afmaalte Afstanden og tog Pistolerne ud af Ibenholtskassen.

Sekundanterne, unge Kommiser fra Kronebjærgs Kontor gjorde endnu nogle Mæglingsforsøg.

Men forgæves!

Kronebjærg forblev en blodtørstig Tiger.

„En af os maa falde!“

Duellanterne stillede sig overfor hinanden, — de hævede Pistolerne.

Kronebjærg syntes noget usikker.

Han gik endnu en Gang hen til sin Modstander.

„Du har da vel overbevist Dig om, at der ikke er Spor af Bly i Pistolerne?“

„Ikke andet end løst Krudt!“

I dette Øjeblik hørte man en Vogn buldre.

Kronebjærg saa hen i Retning af Lyden og genkendte sin Ekvipage.

„Nu paa vor Plads!“ raabte han højt. „Dog holdt!“

Han tog sin Pennekniv op af Lommen, aabnede den og ridsede sig hurtigt i Haanden, saa at nogle Bloddraaber flød frem.

„Nu beder jeg Dem tælle: én, to, tre!“

„En! . . . to! . . . tre!“

Et Knald!

Og til Skovriderens Forfærdelse sank Bankieren til Jorden.

„Han er besvimet!“ raabte hans Modstander og styrtede hen til ham.

„Nej!“ stønnede Bankieren, „jeg er ikke besvimet; — jeg er saaret, — Fanden maa vide, hvorledes!“

„Men hvor er Du da saaret? Jeg tør bande paa, at der ikke var Bly . . .“

„Stille, min Ven! det maa ogsaa være en ejendommelig Kugle, der flyver saaledes omkring!“

Med det samme pegede Bankieren paa et vist Sted af sit Legeme, der netop var modsat den Retning, i hvilken hans Modstander skød.

Efter nøjagtig Undersøgelse fandt man den betegnede Legemsdel paa Bankieren tatoveret af saakaldet Spurvehagel.

Sagen forblev gaadefuld.

Men vi ere i Stand til at opklare Sagen.

Lige paa samme Tid, som Duellen fandt Sted, strøg en Beboer fra den nærliggende Forstad, der mange Gange sporede uskyldige Vildttyvelyster i sig, med spændt Gevær igennem det samme Parti af Skoven.

Da han her blev Duellanterne vaer i det samme Øjeblik, som de skulde begynde Gærningen, fór han forfærdet tilbage, hvorved hans Gevær gik af.

Det øvrige ved Læseren.

Med et Angtskrig styrtede Amanda ind paa Duellens Kampplads.

»Han lever! . . . Saaret! . . . dog vel ikke farligt?«

„Nej naadige Frue! . . . det har intet at betyde!“

„Min kære slemme Mand! — hvor er Du saaret?“

„Spørg ikke derom, min Engæl! — Naar Du er hos mig, gives der ingen Smærte for mig . . .“

Omfavnelse — Forsoning.

Den saarede bliver bragt hjem, lagt til Sengs, Huslægen hentes, han bades og forbindes, — og hans Helbredelse gaar hurtigt for sig.

*

*

*

Men Amanda straalere af Lykke! Hendes Mand er Helt!

Hun selv Dagens Løvinde!

Fotografier af hende selv og hendes Gemal og hans nu forsonede Modstander prunke i Kunsthandlernes Butiksvinduer!

Amanda er lyksalig; Livet henrykker hende.

Men ogsaa Bankieren er tilfreds.

Kun har han hemmeligt aflagt den Ed, aldrig mere at røre ved en Pistol.

„Man maa ikke friste Guderne; de have ofte uartige Indfald!!!“ —

Musik.

Af Sofus Skéhvaddervil.

I.

Herr Rudolf Støving var en Dagdriver; selv ved en velvillig Bedømmelse kunde man dog ikke anwise ham nogen anden Stilling i Samfundet. Men han var en af de Dagdrivere, der have Lov og Ret til at være det; det vil sige: han var rig og uafhængig; naar han under disse Omstændigheder fandt det for godt at tilbringe Halvdelen af sit Liv paa Gaderne i Hovedstaden i Stedet for at ofre sin Tid for en nyttig Beskæftigelse, saa havde han kun sig selv at gjøre Regnskab for.

Altsaa tilbragte Herr Støving Halvdelen af sit Liv paa Gaden. Og saa kunde det ikke fejle, at han i faa Aar tilegnede sig en anselig Del Menne-skekundskab og især Kvindebekendtskaber. Ingen kunde saa sikkert som han bestemme en Kvindes Stand og Rang blot efter det ydre, efter Toilettet,

efter Maaden at gaa og staa paa eller i det hele taget optræde paa.

Og dog lode disse hans Kundskaber ham fuldstændig i Stikken, da han paa en Regnvejrsdag — for den rigtige Dagdriver er Regnen det behageligste Vejr, — saa en Dame gaa foran sig. Med Beundring betragtede han denne Kvindes lige, taktfaste Gang, hendes i fejlfri Linjer nedfaldende Skuldre hendes Legemes oprejste Holdning, den yndefulde Bøjning af hendes højre Arm, som bar Paraplyen. Han fremskyndte sine Skridt for ogsaa at faa' hendes Ansigt at se og kunde nu overtyde sig om, at der paa en herlig Krop sad et skønt Hoved. Den hvælvede, glatte, hvide Pande var halvt tildækket af tætte, sorte Smaalokker, Hagen var spids og hvid, Munden frisk, en Smule tyk, det hele belyst af to store, kække, sorte Øjne, der sædvanligt vare sænkede, som om de vilde beundre den fulde, kraftigt fremtrædende Barm.

Da Herr Støving naaede hende, krydsede deres Blikke hinanden.

»Død og Pine! — hvor Du dog er smuk!« sagde hans Blik til hende.

»Jeg véd det meget godt!« svarede derpaa hendes Blik.

Saa sænkede hendes Øjenlaag sig paany, og hun

fortsatte sin Vej med de samme rolige, taktfaste Skridt som hidtil.

At Herr Stoving fulgte efter hende, forstaas af sig selv.

Frem for alt beskæftigede det Spørgsmaal ham, til hvilken Kategori han skulde henregne denne Dame. —

Er det en ung Pige af god borgerlig Familie?

Nej! — hun vilde ikke være gaaet ud alene og vilde heller ikke have haft denne rolige, sikre Gang.

Er det en gift Kone?

I ethvert Tilfælde ikke nogen fra den bedre stillede Del af Samfundet; ti hendes Toilette forraader hende ikke nogen elegant Oprindelse, men stammer derimod fra en af de Butiker, hvorfra den store Masse forsynes.

Er det en Enke?

Dertil synes hun for ung.

Er det en Æventyrske fra Gaden?

Saa havde Herr Stoving kendt hende.

Og da han ikke fandt nogen Løsning paa Gaa-den, besluttede han sig til at følge efter den interessante ubekendte.

Hun satte hans Udholdenhed paa en haard Prove ti hun vandrede den hele lange Farimagsgade igennem. Ved Enden heraf, der hvor Gaden drejer af

til venstre hen imod Østerbro, saa' hun tilbage og betragtede Herr Støving, der fulgte hende i Hælene. Dette Blik indeholdt heller ikke nogen Anvisning for ham; Kvinderne mærke instinktmæssig, naar man følger dem; det var derfor ganske ligefrem, at hun havde vendt sig om og sét paa ham; deri laa hverken noget udfordrende eller modindgydende. Men det var jo dog alligevel noget, og Herr Støving troede, at han turde tyde dette Blik i en meget gunstig Retning.

Den ubekendte slog nu ind paa Vejen ad Nørrebro til, gik hele Ryesgade igjennem og bøjede derpaa ind i en lille Sidegade, hvor hun foran et ret anstændig Hus gjorde Holdt et Øjeblik; endnu for sidste Gang saa' hun tilbage efter den Mand, der var fulgt efter hende, — enhver anden Kvinde havde gjort det samme, — saa forsvandt hun gennem Gadedøren.

Da Herr Støving saa' dette, tænkte han først paa, at han vilde følge hende ind i Huset.

Men hvis hun var gift?

Saa kunde han paaprakke sig en smuk Historie og oven i Købet maaske komme til at spille en latterlig Rolle.

Han faldt et Øjeblik hen i Eftertanke og traadte saa ind ad Gadedøren. Takket være en Krone, hvil-

ken han stak en Tjenestepige, som han traf, i Haanden, erfarede han, at den ubekendte héd Adele Gjesing, at hun studerede Sang for at forberede sig til Operaen, at hun boede alene og tilsyneladende førte et hæderligt Levnet.

II.

Den næste Morgen ringede Herr Støving paa hos Frøken Adele Gjesing paa tredje Sal, hvor hun beboede en beskeden lille Lejlighed. Hun kom selv for at lukke ham op, og han traf hende i Morgenkjolen, der fremviste hendes fuldt udviklede Former endnu mange Gange mere forførerisk end paa Gaden.

Herr Støving lavede en hél, lang Historie for hende. Han gav Partiet som Musik-Kritiker, havde hørt Tale om hendes Talent og ønskede selv at overbevise sig derom, for at han kunde anbefale hende til en Ven, en Operadirektør i Tydskland. Hun svarede ham artig og rolig uden at lægge altfor megen Taknemlighed for Dagen, og intet i hendes Adfærd forraadte, at hun i den besøgende Herre genkendte den, der var fulgt efter hende den foregaaende Dag.

Medens han talte, spillede et næppe synligt Smil omkring hendes Læber. Herr Støving opdagede det

ikke; han saa' kun det runde, fyldige Liv, hvis Syv vækkede de mest brogede Tanker i ham.

Han, der knapt kunde beholde tre Noder i Hovedet, og som den aller ringeste Musik dyssede Søvn, udgjød nu sin Veltalenhed i udtryksfulde Betragtninger over Musik fra de ældste Tider indtil vore Dage. Han talte om Schumann, som om det var en fortrolig Ven og om Beethoven, som om det var hans Guddom; han smæltede hen i Bevægelse, da han omtalte Gounod, og udstødte tunge Suk, da han priste Richard Wagner. Af de Fraser, han her og der havde hørt og læst om Musik, sammentomrede han en en Slags musikalsk Foljeton, der i det hele taget ikke var slettere end saa mange andre, som man bliver disket op med i Bladene.

Hun lod ham rolig tale ud, og da han var færdig, rejste hun sig op for at sætte sig til Klaveret.

Dog saaledes havde han ikke mént det.

»Undskyld, min Frøken!« sagde han; »mine Arbejder give mig i Dag ikke Tid til at høre Dem; jeg skal nemlig endnu til i Aften lave en Foljeton færdig. Hvis De vil gøre Dem dem den Ulejlighed at besøge mig i Morgen Eftermiddag Klokken to, saa vil jeg høre paa Dem med stor Interesse og sige Dem min Mening om, hvor vidt De bør uddanne Dem til Operaen eller Operetten. Undskyld, at jeg

har forstyrret Dem; men saafremt De blot vidste alt det, som en Musik-Kritiker har at gjøre! . . .«

Adele smilte atter, denne Gang endnu mere gaadefuldt og spottende end forhen, og lovede Herr Støving at ville møde bestemt hos ham til den aftalte Tid.

III.

Man vil kunne begribe, at Herr Støving syntes, at den følgende Formiddag var meget lang.

Han spurgte sig hundrede Gange selv, om hun vel havde genkendt ham? . . .

Men til sidst var dog Hovedsagen den, at hun vilde komme. . . .

Men Ulykken var, at der i Herr Støving's ellers meget elegant indrettede Bolig ikke befandt sig noget Piano. Han tænkte et Øjeblik paa at leje et Instrnment; men det var maaske endnu værre; ti saafremt Adele vilde bede ham om at akkompagnere hende, vilde han blive blameret! I det hele taget mente han, at han vilde kunne anvende den Tid, som man vilde tilbringe ved Klaveret paa en meget behageligere Maade. Han vilde nok paa en eller anden Maade kunne hugge sig igjennem, maaske endnu bedre end i Gaar.

Ikke ganske uden Bevægelse aabnede han Døren, da Klokken slog to.

Majestætisk og smuk traadte hun ind, satte sig ned og mønstrede Værelset med et Blik rundt omkring.

»Nu opdager hun, at jeg ingen Klavér har!« tænkte Herr Støving, der et Øjeblik var i slem Forlegenhed. Dog fattede han sig snart.

»Her er ikke noget Klaver . . . Aa jo . . . det bringer Dem i Forundring! . . .« sagde han rask. »Men jeg skal sige Dem, jeg holder ikke af Klaveret; det er et tørt Instrument; Inspirationen forlader os ved Klaveret . . . Alle store Mestre have komponeret uden Klaver Og til Akkompagnement dur det nu slet ikke; spiller man sagte, saa finder Stemmen ingen Støtte; spiller man højt, saa overdøver Klaveret Stemmen. Jeg bedømmer kun Stemmen i Solo; det gør Vanen . . . Vi have megen Anstrængelse, vi Kunstkritikere! . . .«

Ligegyldig, følesløs og rolig betragtede hun ham med sine store, lyse Øjne. Men han blev ved:

»Hvad synger De? — Schumann maaské? — Ak! Schumann! . . . Hvilket Geni! Hvilken Gennemsigthed i Komplikationen og . . hvilken Renhed i Stilen! — Eller foretrækker De maaske den italienske Musik? — Ak! det er Sangens rette Musik! — O!

Lucia! O! Vanvids-Arien! Denne Bellini har sandelig . . .«

»De mener vel: Donizetti?«

»Ja vist! Donizetti; jeg vilde kun se, om De vidste det. . . Og Beethoven! . . . Synger De noget af Beethoven? Hvilket Geni! Hvilken Gennemsigtighed i Komplika«

» . . . I Komplikationen! Det har De allerede sagt før!« afbrød Adele ham med hint underlige, spottende Smil paa Læberne.

»Aa!« tænkte Herr Støving ved sig selv, »jeg skulde have nøjedes med nogle almindelige Fraser.«

Men hun havde rejst sig op og kom nu i hele sin imponerende Skønhed hen imod ham.

»Vil De tale endnu længere med mig om Musik?« spurgte hun ham.

»Hva'? — Hva'beha'r?« stammede han, fuldstændig ude af Fatning.

»Tror De maaske, at De nogen Sinde har kunnet skuffe mig? — De har i Forgaars fulgt mig til min Bolig, har i Gaar besøgt mig dér og indbudt mig selv til et Besøg her i Dag, — alt det maaske blot for at tale med mig om Musik? . . . Og paa hvilken Maade . . . Hvis det skal være saa, — ja, saa lev vel! — Jeg gaar og . . .«

Og hun gjorde Mine til at gaa hen til Døren.

Men Herr Støving ilede efter hende, tog hende ved Haanden, og, fordi der ikke var noget Klaver til at forhindre hans Inspiration, var han tilstrækkeligt forberedt paa at holde hende tilbage . . .

. . . Og da hun et Par Timer senere gik bort, vare de begge overbeviste om, at der ikke er skønnere Musik til end to enslydende Sjæles.

Daphnis og Chloë.

Handling uden Ord.

Da jeg var sexten Aar, var jeg forelsket i min Naboerske, som var en Engel, hvad De vel ikke tvivler paa. Jeg sagde ikke noget til hende og hun svarede mig heller ikke.

En Dag fulgte hun med mig i Skoven. Ved Udkanten af denne under Ege og Ælmetræerne tog jeg hendes Arm. Hun rødmede og gik med mig ind Skoven. Snart vare vi langt inde i den. Vi talte ikke. Jeg faar Øje paa Violer, plukker en Haandfuld og lader den glide ned paa hendes Bryst. Hun blegner. Vi gaa videre ved Siden af hinanden. Saa finde vi en Kilde, som springer ud af Klippen. Rosine bøjede sig forover, for at spejle sig i Kilden; jeg lod hende drikke af min hule Haand. Snart drak vi begge af det samme Bæger. Det er guddommeligt. Derpaa fortsatte vi vor veltalende Promenade. Nu fandt vi en Nattergalerede i en Hvid-

tjørnsbusk. »Stille!« sagde jeg. — »Jeg har ikke sagt noget!« — svarede hun.

Længere inde i Skoven fandt vi en mosbegroet Skraaning. Vi satte os. Jeg greb min Naboerskes Haand, og saa ind i hendes smukke Øjne.

»Jeg elsker Dem, Rosine.« Det var alt.

Der kom en Kulsvier forbi.

»Ak, naar Mama faar det at vide!« Rosine rejste sig og gik. Jeg tog hendes Arm og vi vendte ad en anden Vej tilbage til samme Sted.

Der kom igen en Kulsvier.

Vi stige over Hækken og skjule os i en Tykning. Under et Judastræ staar en Stenbænk. Jeg brækker en Gren af til Rosine, da raaber en Tordenstemme: »Hvad bestiller De der?« — »Intet.« Havens Ejer viste os ud af Paradiset — endnu før Syndefaldet.

En Time efter er hele Egnen i Bevægelse.

— Frøken, hvad har De foretaget Dem?

— Intet.

— Hvad har han sagt Dem?

— Intet.

— Hvad har De da svaret ham?

— Intet.

Man har ikke stillet os for Dommeren.

Dette intet var alt.

Vi havde forelsket os i Skovens Stilhed. Oh, hvor veltalende var ikke denne Tavshed!

Det var kun det første Kapitel. Det andet var endnu mere veltalende, d. v. s. endnu tavsere.

I Tasmørke.

Skitse af Fairfax.

Mørket havde begyndt at indfinde sig. I Værelset kunde de enkelte Genstande ikke længere tydelig adskillet: Møblerne med de fine Betræk, Portiérerne for Dorene; Væggene med de flotte Tæpper, de store Spejle og Malerier, Gardiner for Vinduerne, Loftet med Lysekronen — alt flød for Øjet ud i en blød Dunkelhed. Kun fra Kakkelovnen i det ene Hjørne af Værelse skød sig en bred, urolig Lysstribe ud over Gulvtæppet helt over mod det andet Hjørne, hvor den ligesom kærtegnende belyste en Viftepalme.

I Sofaen sad en Mand og en ung Kone.

Han forsøgte at lægge Armen om hendes Liv, men hun skød den væk og bad næsten angst og bønligt:

»Aa ,nej lad være Harald: jeg vil det ikke, jeg . . .«

Hun holdt inde et Øjeblik, knugede Hænderne mod Brystet og sagde:

»Harald, gaa hellere nu. Jeg var ubetænksom og uforsigtig, da jeg tillod Dig at komme.«

»Nej,« sagde han dæmpet, »jeg véd jo dog, at Du elsker mig; hvorfor vil Du saa forstille Dig? Hvorfor skal noget nu hindre os i at nyde vor rige Kærlighed? — eller har jeg taget fejl? . . . Holder Du ikke en eneste Smule af mig?«

»Hun undveg hans sidste Spørgsmaal og sagde:

»Forholdet mellem mig og min Mand har — synes jeg — i det sidste Aar været saa koldt, saa blottet af al Varme, men i Gaar, da han rejste, var han kun om og kærlig. Han kyssede mig paa Panden og sagde: »Hvad vil nu min lille Pige mere sig med, mens jeg er borte?« — Og saa skulde jeg . . .«

Hun standsede atter — turde ikke tale ud. Han fortsatte hendes Ord:

»More Dig med mig. — Laura, Du er virkelig et Barn, Du har endnu det sentimentale og konventionelle Syn paa Livet. Du vil ikke følge dit Hjærte — for jeg véd, Du elsker mig — fordi en Art Føleri for Din Mand holder Dig tilbage, Du..«

Hun afbrød ham:

»Tal ikke saaledes, Harald. Hvis Du virkelig elsker mig, saa hør op. Jeg vil bittært fortryde det, hvis jeg gav efter — — jeg vilde ikke kunne

se min Mand i Øjnene, naar han igen kommer tilbage. Og jeg vilde aldrig mere eje den Følelse, der under min Mands Kulde stedse har baaret mig oppe; at der dog i Virkeligheden intet var, som skilte os, og at alt nok kunde blive godt igen.»

»Taabelige Drommel!« udbrod han heftigt. — »Saa maa det da frem. Jeg vil fortælle Dig en Historie. — — Det er to Aar, siden Du blev gift; for tre Aar siden boede to lykkelige Mennesker, min Søster Elna og jeg, i en Villa paa Frederiksberg. En Dag havde jeg en Ven med hjem; han fulgte med flere Gange; tilsidst kom han hver Dag. Jeg saa snart, at han kom for min Søsters Skyld, og lagde ogsaa Mærke til, at hun gærne saa hans Besøg. Det var maaske med lidt Misfornøjelse, jeg lagde Mærke dertil! jeg stolede ikke rigtig paa hans Karakter, jeg vilde advare hende. Men imidlertid fik jeg Vished for, at hun elskede ham af sit fulde, rene Hjærte. Jeg saa, hvor rig og lykkelig hun var i sin Kærlighed, og af forfejlet Omhu for hende nænnede jeg ikke med ét eneste Ord at gøre Skaar i hendes Illusioner. Jeg har siden angret det. — Den stakkels Elna. — Hun troede, at hans Kærlighed var lige saa fast som hendes — hun gav sig fuldstændig hen. — — Saa forlod han hende — rejste og lod hende tilbage med sin knuste Lykke

og sin Skam. Hun var knækket, og da hun havde født en lille Pige døde hun.»

Han tav et Øjeblik og sagde saa:

»Hendes Forfører var din Mand.« —

Hun havde med spændte Sanser, og mens Hjertet bankede, som vilde det sprænge Brystet, fulgt hans Fortælling; hun havde anset Slutningen, før han endte og dog — da han udtalte de sidste Ord sank hun sammen som ramt af en Dolk og næsten skreg:

»Harald! Er det sandt, kan det være sandt?«

»Hvert et Ord,« sagde han rolig, »jeg har alle hans Breve i Lommen.«

En Stund hortes kun hendes heftige Hulken, Udbrud fra hendes forpinte Sjæl. Saa tog Harald hendes Haand og sagde:

»Historien er ikke endt. Lad mig skrifte alt! — Da min Søster var død, svor jeg at hævne hende og mig. Jeg hørte, at han var bleven gift og fattede den Plan, at som han havde ført Skam over vort Hus, vilde jeg gøre ham til Skamme i Verdens Øjne. — Laura! Tilgiver Du mig? . . . Jeg vilde forføre hans Hustru: det skulde være min Hævn. Jeg nærmede mig atter til ham, kom i hans Hus, og saa — Dig, som skulde være Ofret. Men da jeg saa Dig, saa smuk, saa god og uskyldig, da fattede

jeg Afsky for min Hævn og mig selv. Jeg vilde glemme; jeg holdt mig borte en Tid. Men jeg kunde ikke glemme Dig. Min Længsel blev stærkere og stærkere. Du, som skulde have været et Offer, vilde jeg ofre alt for. Du blev Genstand for min første og hedeste Kærlighed . . . Du blev mit Liv, min Sjæl! . . . Jeg kom tilbage; jeg kan ikke leve uden Dig!«

Taarerne tørredes bort paa hendes Kinder, mens hun som i Dromme og uden klar Bevidsthed hørte hans korte, lidenskabelige Ord. Men de lod for hende som en tjærn, dulmende Musik, som en Forjættelse om Hvile og Eorglemmelse fra alt det, der som en knugende, tung Byrde laa over hendes Sans.

Og da han tav, bøjede hun Hovedet ind til ham og hviskede:

»Hvraald, jeg er træt . . . jeg er syg. Kys mig . . . elsk mig . . .«

Hendes Ord døde bort under hans Kys og Kærtegn — .

Lysstriben, som fra Ovnens spillede ud over Gulvet, blev mere og mere mat og forsvandt tilsidst ganske; udenfor peb Stormen og piskede de første Snefnug imod Ruderne; men de to mærkede det ikke.

Hvorledes Blanc-Minot fik sin Kone.

Al Armand Silvestre.

I.

„Du husker vel endnu Løjtnant Blanc-Minot, spurgte min Ven Jacques mig pludselig.”

„Ja; jeg mødte ham for nogle Dage siden, han er nu Oberst.”

„Havde han sin Kone med?”

„Ja, og hans Kone vilde allerede i Dag være Marskalinde, naar Lighed efter Tjenestealder blev givet Damerne.”

„Og Du har aldrig spurgt Dig selv, hvorledes det var muligt, at den smukke Blanc-Minot kunde tage denne Dame, der øjensynlig var ældre end han, og aldrig havde været smuk til Kone?”

„Min Gud! Hvem kan altid gætte Grunden til at dette eller hint Ægteskab kommer i Stand.”

„Nu vel, det er mig bekendt, hvorledes denne Forbindelse kom i Stand; thi jeg tjente paa den Tid i samme Regiment som Blanc-Minot.”

„Vil Du ikke fortælle mig Historien?”

Min Ven Jaques rullede sig en Cigaret, og begyndte som følger:

II.

Vi laa i Garnison i Lalerté sur Bringue, en lille By hvor vi vilde have kedet os rigeligt, hvis ikke Befolkningen havde vist Officerererne stor Gjæstfrihed. Vi bleve indbudte alle Steder, hvor vi, takket være smukke Fruer og dannede Frøkener, morede os godt.

Vi havde for Øvrigt den bestemte Befaling fra Regiments-Kommandøren, at opføre os upaaklageligt, og vi iagttog alle paa det strængeste den gode Tone.

Blanc-Minot kom paa den Tid ud fra Cadet-skolen i Saint-Cyr. Han hørte ligesom jeg til Kommandant Laripète's Kompagnie. Laripète var endnu Kaptain. Fru Laripète havde strax et godt Øje til ham, uden derfor at forsømme mig alt for meget. Men Blanc-Minot var undselig og alt hvad jeg fortæller Dig er kun en Følge af hans uovervindelige Ængstelighed, som imidlertid ikke forhindrede, at alle fandt ham henrivende, og især Damerne sværmede for ham. Der var især En, som ikke skjulte

sin Kjærlighed til ham, det var den smukke Frøken Blanche d'Espigne.

Men Blanc-Minot holdt mere af Jagt end af Dameselskab, og tilbragte sin Fritid ude paa Markerne, hvor han strejfede omkring, udrustet med sin Fugleflint og en lille Fløjte, der efterlignede Vagtelens Skrig.

En Aften han vendte træt og modig hjem glemte han at lægge dette Instrument fra sig og kom med det i sin Lomme paa Bal hos Mairen. Medens han sad ved Siden af ovennævnte Frøken d'Espigne, streifede han det endnu helt med Luft fyldte Instrument, som lod høre en aldeles usædvanlig Lyd, en Lyd, der synes at komme lige ud fra Herr Løjtnantens Benklæder. Frøken d'Espigne rødmede og kunde af Overraskelse ikke undertrykke et Oh! Den ulykkelige Blanc-Minot rejste sig ligbleg og gik bort under almindelig Bestyrtelse.

III.

Du véd hvor godmodig, men tillige hvor ubehændig Kommandant Laripète er: Næppe var han blevet bekendt med det Uheld, som var hændt Løjtnant Blanc-Minot, før han skyndte sig med at blive de beklagelsesværdige Følger af Uheldet kvit.

Han begav sig strax til Frøken d'Espigne og fik følgende geniale Indfald:

„Ak, Frøken Blanche” sagde han i en sentimental Tone, „tilgiv en ulykkelig det, som kun er et Bevis paa hans overvældende Kærlighed. Blanc-Minot er nu en Gang saadan af Naturen. Er han i en Dames Nærhed, i hvem han er alvorlig forelsket, saa kan han ikke beherske sig . . . det er hans Følelse. . . .

„Det er en smuk Forklaring,” sagde Frøken d'Espigne og lo ved at tænke paa en Herre, hvis Kjærlighed forraades ved et saa mærkeligt Blomstersprog.

Den unge Dame glemte ikke at fortælle sine Veninder sin Samtale med Laripète, og den ulykkelige Blanc-Minot kunde fremdeles ikke vise sig i et Selskab, uden at de unge Damer begyndte at hviske og fnise sagte.

Dog med Tiden indtraadte en Svingning i Tingenes Tilstand, thi for de værdige Fædre, er det først og fremmest om at gøre at faa Døtrene gifte. Minot blev snart Gjenstand for en sædeles Opmærksomhed fra de unge Damers Side. De vare især elskværdigè mod ham, søgte at holde ham i deres Nærhed, for at bringe ham til en Forklaring. De kjender jo, ærede Læser, hans Forklaringer, som Laripète har beskrevet det. Men der var mange, som vare misfornøjede over Løjtnantens haardnakkede

Tavshed; alle vare skinsyge paa Frøken d'Espinge, for hvem alene hans Hjærte saa lydeligt havde erklæret sig. Hele Laferté sur Bringue var saa at sige et Øre, der lyttede efter den ulykkelige Løjtnants Benklæder. Men Blanc-Minot var tavs, han var tavs som Hemmelighedens Gud. Ingen af de unge Damer turde tro sig elsket og en dyb Sorg bemægtigede sig lidt efter lidt den forhen saa muntre By.

I Officersmessen blev der en Dag af Regimentskokken sat paa Bordet en udmærket Ragout, som i Syden bliver kaldt fransk Cassulet, og hvori fine Ærter danne Hovedbestanddelen. Blanc-Minot spiste for fire af denne udmærkede Ret. Den samme Aften havde Amtsforvalteren Bal. Blanc-Minot følte sig frygtelig indpræsset i sin Uniform. Ikke desto mindre engagerede han Frøken Helene Gibot, en Dame paa tredive Aar af meget poetisk Naturel. Da Blanc-Minot ærbødigt lagde Armen om hendes Liv, gjorde han en ubetænksom, dristig Bevægelse, og gav en af Cassoulettens stormende Elementer fri Udgang, som ganske uventet søgte det Fri med Sang og Klang. Denne Gang var det ingen lille Pibe. En Illusion over Lyden var utilladelig. Blanc-Minot var lige ved at synke i Jorden af Skam, da Frøken

Helene Gibot glædestraalende sank i hans Arme og
hviskede lyksaligt:

»Oh! Gontran! hvor det er smukt, at De skænker
mig Deres Kærlighed!«

Saaledes fik Blanc-Minot sin Kone.

En Massage-Kur.

Herr og Fru Berg levede i det lykkeligste Ægteskab. Dette var ikke til at forundre sig over, ti de havde endnu næppe været gift i ét Aar.

Dette Aar havde været et Honningaar, i den Grad, at Herr Berg, den i Hymens Rosenlænker smægtende Ægtemand, i al denne lange Tid glemte den Rundrejse, som han i sin Egenskab som Stutteri-Inspektør var forpligtet til at foretage.

Spørgsmaalet om Hestebestandens Forøgelse interesserede ham ikke, da han selv var . . . nok sagt! Lad os fortsætte!

Da det var paa Hældingen med Honningaaret, fik han af sit overordnede Ministerium en Næse til lige med en Befaling, der hverken tillod Overvejelse eller Undskyldninger.

Man befalede ham, at han øjeblikkelig skulde tiltræde sin Inspektionsrejse.

Det var et grusomt Slag.

Olivia græd; Herr Berg græd ligeledes, — naar der ingen var til Stede.

»Hvor længe bliver Du borte?«

»To og en halv Maaned!«

»Ak! — Forfærdeligt! Du har jo aldrig sagt mig, at Du havde saa lange Embedsrejser at gøre.«

»Jeg vilde ikke gøre Dig bange, min dyrebare!«

»Du har bedraget mig! — Det er slet af Dig!«

»Jeg! . . . Bedraget! . . . Jeg, i min oversættes Kærlighed! . . . Vær nu fornuftig, kære Olivia!«

»Alfred! — Jeg holder det ikke ud! — Tanken om, at jeg i to og en halv Maaned . . .«

»Jeg skal bestræbe mig for at vende tidligere tilbage.«

»Ja, gør det! Ti . . .«

»Jeg gør, hvad jeg kan.«

»Og hvad faar Du da at sé paa Vejen?«

»Det vil jeg fortælle Dig, naar jeg kommer tilbage. — Nu maa jeg træffe mine Forberedelser til Rejsen.«

»Aa! min Gud! min Gud!«

*

*

*

Skilsmisse-Scenen paa Banegaarden var hjærteskærende.

Da Toget peb til Afrejse, blev den stakkels,

lille Kone overfaldet af en nærvøs Krampe, saa man frygtede for, at hun skulde besvime.

Alfred steg ind i sin Kupé og lænede sig derpaa ud ad Vinduet for at sé hende endnu en Gang.

»Du skriver da vel daglig til mig?« udbrod hun med yderste Anstrængelse.

Han svarede med Fingerkys.

Og derpaa rullede Toget bort.

*

*

*

Aa! Tiden er en stor Mester, — en Ironiens Mester!

En Maaned er snart gaaet. — Hvad er saa treti Dage?

Og alligevel — en Maaned efter Alfred's Afrejse syntes Fru Berg aldeles ikke mere at være bedrøvet.

En Aften sad hun til Bords hos en af sine Skoleveninder, Lydia Foltmar, der, ligesom hun selv, først var bleven gift for kort Tid siden.

Det var et fornemt Hus, hvor der kun saa's high-life-Gæster.

En af disse var ogsaa Olivias Bordkavallér, den unge Grev Lorenza.

Han var én fra de højeste »Samfundslag.« Han

bar kun det mest fuldkomne af, hvad der var at opdrive af lange, spidse Snabelsko, korte Benklæder og stramme Frakker.

Greven var lutter Opmærksomhed over for sin skønne Naboerske. Hans Hovede bevægede sig saa yndefuldt, som hans høje, stive Flip tillod det. Han indtog en smægtende Holdning, prydet af behændigt anbragte Suk.

Fru Berg fandt Behag i denne Leg; jeg tror saamæn, at hun endog opmuntrede ham dertil.

Ak! — de Kvinder! — Og tretti Dage ere dog saa kort en Tid! . . . Om Forladelse! — det har jeg allerede sagt for oven.

Herr Lorenza havde i hendes Øjne det Fortrin, at han hørte til en anden Selskabskreds; han var fra Aristokratiet. Og hun oversaa' fuldstændig, at denne ordenssmykkede Helt var komisk fra Top til Taa.

*

*

*

Seks Uger ere forløbne siden Herr Berg's Afrejse.

Greven, der saa sig opmuntret, var stadig bleven dristigere.

Han har faaet Tilladelse til at overbringe hende sin Hyldest og gør ogsaa Brug af denne Tilladelse.

Til Bevis herfor aflægger han netop sit femte Besøg. Fru Berg's Boudoir er indhyllet i et Halvmørke, der er meget gunstig for Grevens Dristighed.

Fru Berg sidder i en Sofa, og Greven knæler ned for hendes Fodder og siger de under lignende Omstændigheder sædvanlige Ord:

„Olivia! — jeg elsker Dem!«

.

En Række Punkter er paa et Sted som dette stedse af god Virkning.

De tilstaa Læsernes og Læserindernes Indbildningskraft frit Lob.

Have De udført Deres Kombinationer, mine Damer og Herrer? — saa fortsætte vi.

I det Øjeblik, da „Samtalen” var naaet til Interessens Højdepunkt, hørtes fra det tilstødende Værelse en bekendt Stemme.

„Er Fruen hjemme?” spurgte Stemmen.

„Ja, naadige Herre!” svarede Tjeneren.

„Men hvor da? — Jeg har dog søgt efter . . .”

„Sikkert i det lille Kabinet.”

„Aa!”

Paa samme Tid sagde Olivia med sagte Stemme til Greven:

„Det er min Mand.”

„Gud! . . . alt er tabt!”

„Sig intet, og alt vil maaske være vundet!”

*

*

*

Og det var sandelig Herr Berg, hvem det ved en utrættelig Iver var lykkedes at slutte sin Embedsrejse tre Uger tidligere end beregnet.

Som det sædvanligvis er de uforbederlige Ægtemænds slette Vane, saaledes vilde ogsaa han berede den kære Olivia en lille Overraskelse. Derfor undlod han at underrette hende om sin forestaaende Ankomst. Han vilde berede hende den fuldstændige Glæde ved en uventet Tilbagekomst.

Og Glæden? . . .

*

*

*

Svarende til hans Dames raske Anvisning stod nu Greven oprejst foran Olivia.

„Stræk deres Hænder ud over mig!” hviskede hun sagte til ham.

„Men . . .”

Og straks lagde hun sig om paa Siden.

I dette Øjeblik viste Ægtemanden sig paa Dørtærkelen og betragtede Scenen med forbavset Mine.

Med tilbedelsesværdig Ro hævede Olivia sig op fra Sofaen.

„Hvad? — Er det Dig, Alfred?”

„Ja! — Det er mig! — Men . . .”

„Tilgiv mig, at jeg endnu ikke kan falde Dig om Halsen; men jeg kan ikke, fordi . . .”

„Hvad? — Kan Du ikke? . . .”

„Nej! — Ak! Jeg har lidt forfærdeligt! . . .”

„Hvoraf?”

„Af en afskyelig Gigt, som jeg for fire Dage siden har paadraget mig ved at sidde i Træk.”

„Træk?”

„Heldigvis har man anbefalet mig denne Herre, der har en udmærket Øvelse i at give Massage-Kure. Han har udført Mirakler. I Dag er jeg næsten fuldstændigt helbredet.”

Og henvendt til Greven, sagde hun:

„Maa jeg takke Dem, min Herre! For i Dag bryde vi af; der er de tyve Kroner for Deres Besøg.”

Greven, der ikke kunde finde noget Ord til at svare med, belavede sig paa at gaa, idet han holdt Tyvekronestykket i den ene og Hatten i den anden Haand, høfligt hilsende til alle Sider.

Men Herr Berg holdt ham tilbage.

„Saa Herren er Massør . . . Det træffer sig meget heldigt . . . Jeg har forkølet mig paa Hjemvejen

og mærker stærke Trækninger i Hofterne. — Min Herre! Her er endnu tyve Kroner; hav den Godhed at giv mig Massage.”

Han strøg rask Benklæderne af, lagde sig hen paa Sofaen og gav ham Anvisningen.

„Dér, dér gør det ondt! . . . Ser De, dér . . . Vær baré ikke bange . . . Haardt, blot rigtigt haardt . . . Ak! . . .”

Hvad skulde den stakkels Greve gøre?

Han maatte bekvemme sig til af alle Livsens Kræfter at give Herr Berg Massage!

Et Portræt.

I den berømte Portrætmaler Albert Norcy's Vinteratelier, — der stadig besøgte af fyrstelige Personer i Sæsonen mellem December og Marts — stod en Prins tillige med Maleren foran en Danserindes Portræt.

»Hvad er Prisen?« spurgte Prinsen.

»Deres Højhed, dette Billede er ikke til Salgs. Det er Portrættet af den italienske Danserinde, der for Tiden er engageret ved Teatret her.«

»De kan jo tage en Kopi deraf og give mig Portrættet. Prisen kan De selv bestemme. Er hun virkelig saa smuk, eller har De flatteret hende?«

»Deres Højhed, deri kan jeg ikke tjene Dem.«

Der var mere Sandhed heri, end Maleren maa-ske var sig bevidst. Som forhenværende Retoucheur hos en Fotograf havde han en næsten overtroisk Respekt for at gemme Modeller, og dette var Grundlaget baade for hans Talent og hans Lykke. Da han ikke besad Dygtighed nok til at fremstille to Figurer

sammen paa Lærredet, befattede han sig blot med at være Portrætmaler. Som saadan var han højt anset i aristokratiske Kredse, hvor han havde gjort sig afholdt ved sin Færdighed i Brugen af Vaaben. Siden vandt han endnu mere Anséelse ved sit Efterabelsestalent. Ved Hjælp af falsk Skæg og Næse af stivt Papir gengav han meget skuffende alle de høje Personer, han kendte, ikke blot i deres offentlige Færd, men ogsaa i deres Privatliv, selv i Forhold til Damer. Det forstaar sig, de Tilstedeværende vare aldrig med i dette Karrikaturnummer. Hos en saa fortræffelig Mand maatte man naturligvis bestille sit Portræt, der kun kostede 10—12,000 Frcs. mere end hos en anden Maler.

Portrættet, som her var Genstanden for Underhandlingen mellem hans Højhed og Maleren, var virkelig lykkedes overordentlig godt. Det var ganske simpelt et forstørret og koloreret Fotografi, men efter en Model, som var henrivende smuk. En siddende Danserinde, stærkt bøjet bagover, med Armene korslagte under Hovedet og det ene Ben kastet over det andet, saa at alle de skønne Former kom til deres fulde Ret. Betragtede man disse svulmende Bryster, der traadte stærkt frem i den bag over lænede Stilling, de runde Skuldre og de buttede Arme, saa man de store, sorte, dybe Øjne, der luede

som Ildflammer, saa man den halvaabne Mund, den snehvide Hud under Sminken, maatte man tilstaa, at Billedet var henrivende.

Hans Højhed, der var en fortrinlig praktisk Kender, følte sig fasttryllet til dette Billede. Han er først kommen til Byen i Dag, hvor han hvert Aar tilbringer en Maaned med sin Gemalinde. Paa Gaden traf han Maleren, der hvert Aar plejede at male Prinsen.

De fulgtes ad hen i Malerens Atelier, hvor Danserindens Portræt straks tiltrak sig Prinsens Opmærksomhed; og da hans Gemalinde først skulde komme næste Morgen, tænkte han paa, om det ikke var muligt at tilbringe Mellemtiden i den fortryllende Skabnings Selskab.

»Altsaa er Danserinden her i Byen?« spurgte Prinsen.

»Uden Tvivl, Deres Højhed, siden hun hver Dag sidder Model for mig.«

Maaske ogsaa om Natten, tænkte Prinsen, men det sagde han ikke.

»Og hun danser i det herværenfie Teater?« spurgte han videre i en ligegyldig Tone.

»Hvor Deres Højhed i Aften vil kunne se hende. I Aften er der baade Sang, Dans og Maskebal. Kommer De?«

»Jeg har set Overflødighed deraf.«

Fyrsten ledte nu Samtalen hen paa andre Genstande. Han besaa Atelieret og ytrede sig træffende om forskellige Ting. Men bestandig kommer han tilbage til Danserinden og vækker derved Malerens Skinsyge. Danserinden er nemlig Malerens Elskerinde, og han besluttede nu at være paa sin Post.

II.

Samme Aften indfandt Fyrsten sig i Teatret, kun ledsaget af sin Sekretær og med Ansigtet skjult under den opsmøgede Pelskrave. Han gik ind i en Loge, nær ved Scenen. Logen er lejet i Løbet af Dagen; halv skjult bag en Pille kan han se Alt uden selv at blive set.

Hans Højhed maa høre paa en hel Del Sangnummere, men han tænker paa andre Ting og trækker utaalmodig i den kongelige Snurbart. Den smukke Danserinde, hvis Portræt han har set, løber rundt i hans Hoved. Er hun i Virkeligheden saa elskværdig? Der er kun denne ene Nat til Raadighed, i Morgen kommer Fyrstinden.

Endelig viser hun sig! O, hvor langt overgaar hun ikke Portrættet! Hun begynder med en russisk Dans, som Direktøren har indflettet til Ære for en russisk Storfyrste, som er til Stede i Salen. Det er

en ung Bondepige, der beruset af Glæde venter paa sin Elsker.

Hans Højhed klapper ikke saaledes som hele Huset; men han nikker ofte med Hovedet og sidder med vidt opspilede Øjne; Sekretæren sidder aldeles forbavset.

Under den russiske Dans har Danserinden flere Gange kastet sit Blik til Logen, hvor hans Højhed sad, og hver Gang følte Prinsen sig ramt af hendes Ildblikke. En Gang kunde han ikke undlade en sagte Hovedbevægelse, og med Udtryk af Overraskelse hæftede Danserinden sine Øjne endnu mere glødende paa Prinsen. Nu gjaldt det om ikke at spille Tiden, men gaa lige løs paa Maalet.

Prinsens Opmærksomhed var ikke undgaaet Danserinden. Dertil kom endnu en anden Omstændighed. Den Loge, hvori Prinsen befandt sig, var den samme som den, hvori Maleren hver Aften ventede paa Danserinden for at ledsage hende hjem. Da hun nu i Stedet for Maleren saa Prinsen i Logen, begyndte hun enten af Nysgærrighed eller Beregning at kettere med ham.

III.

Da Maleren Norcy som sædvanlig kom for at leje Logen, erfarede han til sin største Overraskelse,

at den allerede var bortgiven; han nøjedes da med en Plads i Baggrunden, og derfra iagttog han Prinsen i Logen. Og dog havde hans Højhed sagt, at han ikke vilde i Teatret. Prinsens øjensynlige Uro og Danserindens Øjekast klarede snart Situationen for Maleren. Hans Formodning stadfæstede sig, da han imellem Akterne i Danserindens Paaklædningsværelse traf Prinsens Sekretær og han blev sikker i sin Sag, da Frøkenen med en vis Forlegenhed fritog ham for at følge sig hjem — hun skulde nemlig medvirke i en Folkeforlystelse efter Maskeballet, saa at hun vilde blive meget sent fri. Det var naturligvis opdigtet.

Norcy havde jo kun en forbigaaende Ret til Frøkenen; men Prinsens Mistillid var han misfornøjet med. Havde Prinsen betroet sig til ham, hvilken smuk Lejlighed havde han saa ikke havt til at gøre sig ham forbunden og sælge ham en hel Del Malerier? Nu saa han desuden Danserinden blot iført Trikot, og hendes plastiske, forføreriske Former opvoldede ham ikke mindre end Pengegærrigheden. Da Danserinden altsaa ikke vilde tage hjem med ham, besluttede han at forstyrre hendes Sammenkomst med Prinsen. Hans Plan var snart fattet — Danserinden skulde fanges i hendes eget Garn. Han vidste godt, at hun ikke skulde danse sammen med

hele Balletkorpset, men det gjaldt nu om at faa dette sat i Værk alligevel.

Forestillingen varede ved; Sang fulgte paa Sang. Prinsen kedede sig og sendte sin Sekretær til Danserinden for at minde hende om hendes Løfte. Sekretæren vendte straks tilbage med forstyrret Mine. Danserinden var ikke fri, hendes Direktør havde paalagt hende at medvirke ved sidste Divertissement.

Norey havde nemlig fortalt Direktøren, at Prinsen var til Stede under Forestillingen, og foreslaaet ham, at berede ham en Hyldest. Danserinden, som havde hyldet den russiske Storfyrste, burde nu gøre det samme ved at optræde i Prinsens Nationalkostume. Den fiffige Direktør greb Idéen i Flugten.

Da Programmets sidste Nummer var forbi, intonerede Orkestret til Publikumets Overraskelse, at der var mere i Vente. Tæppet gik op paa ny og hele Balletkorpset i forskellige evropæiske Dragter traadte ind paa Scenen med Frøkenen i Midten. Hun bar en Fane med Prinsens Farver, som hun svang over sit Hoved. Selv var hun iført Hans Højheds røde Garderuniform og saa fortryllende ud.

I Salen havde den Nyhed snart udbredt sig, at Hans Højhed var i Teatret. Alle Kikkerter bleve i Hast rettede mod hans Loge. Torklæder viftede, Leveraab tonede, Fancerne paa Skuepladsen flagrede,

og Nationalhymnens Klang fyldte Salen. Den stakels Prins blev nødt til at rejse sig og takke; men sagte bandede og knurrede han, saa at Haaret stod som Børster paa Sekretærens Hoved.

Imidlertid vedbliver Danserinden at sende Prinsen forelskede Blikke og Haandkys. O, tænkte han, det faar snart Ende; kun kommer, og han er ene med Danserinden.

Men Prinsens Overraskelser er endnu ikke forbi. Foran hans Loge staar Maler Norcy og Direktøren. Den sidste fremstammer en Tak for den sjældne Udmærkelse, som hans Teater ved Hans Højheds Nærværelse er bleven til Del. Prinsen kan kun med Møje tilbageholde sin Uvilje mod alle disse Bevidnelser. Endelig naar han sin Vogn. Ny og større Overraskelser: Hestene ere spændte fra, og Maskinisterne have indtaget deres Plads. Ved begge Sider af Vognen staar Figuranterne endnu i Soldateruniformer med brændende Fakler i Hænderne. Foran er Musiken, der blæser en Parademarsch af fulde Lunger, saa at Gadens Beboere skræmmes op af Nattesøvnen og aabne Vinduerne. Og hele den skrigende, jublende Mængde ledsager Prinsen helt ud til hans Villa, hvor hans Gemalinde, for at berede sin højtelskede Gemal en Overraskelse, er ankommen med Midnatstoget, og nu med Glædestaarer slutter Hans Højhed i sine Arme.

Maaneskin.

Af Armand Silvestre.

I.

Da den elskværdige Grev Filip Rudomini tog Afsked med den smukke Marquise Christiane von Pincerval, svor han højt og helligt, aldrig at ægte hende.

Ikke desto mindre var Afskeden meget kærlig. Han kyssede hende. Han kyssede hendes Haand med den fortvivlede Ærbødighed hos en Mand, der er besluttet paa aldrig mere at gense hende. Elskede han hende ikke? Tvært imod, han var til Raseri forelsket i hende; men i hans Attraa blandede der sig en levende Følelse af Frygt for denne lunefulde Kvinde, for hendes, i alvorlige Ting, saa flygtige, overfladiske Aand. Hun plagede ham ofte med Ubedeligheder, uden tilsyneladende at ane sin Grusomhed. Hendes første Mand havde levet altfor kort Tid til, at man kunde erfare, om han havde været lykkelig.

Hun var Enke, to og tyve Aar, en meget forførerisk Person og et udmærket Parti.

Filip spurgte sig selv i sin Forlegenhed, om han i dette mærkelige, fantastiske Væsen vilde finde tilstrækkelig Grundvold, til derpaa at bygge en Kærlighed, som skulde være en Kærlighed for hele Livet. Ved hendes Side havde han en Følelse, som om han stod ved en dyb Afgrunds blomstersmykkede Rand. De to Timer, som han lige havde tilbragt hos Marquisen, og i hvilke hun snart havde vist sig elskværdig, snart ligegyldig, besvarede hans Kærlighedsforsikringer med Drillerier eller drev ham til lidenskabelige Erklæringer, over hvilke hun bagefter lo, havde hos ham bragt den Beslutning til Modenhed, at opgive enhver Tanke om Ægteskab med denne »Paa det Sand vil jeg ikke bygge!« sagde han til sig selv.

Og han var gaaet bort med Sjælen opfyldt af Trøstesløshed. Thi Christiane var virkelig meget forførerisk, af Middelstørrelse, med en smuk Figur, pragtfuldt, sort Haar, som omskyggede en lille, hvid Pande. Man kunde endvidere beundre den Smag, som hun viste i sin Paaklædning. Hendes faste, hvide Barm svulmede af Fylde; nedenfor Bæltstedet udviklede dette smukke Legeme sig næsten til Overflodighed, Hofterne rundedes til et imponerende Croupe, der

var støttet af to Ben, nydelige som et Par Marmørsøjler.

Grev Filip kendte endnu ingen af disse beundringsværdige Ting, men han anede dem sikkert, og det forklarer hans Fortvivlelse.

II.

Da han var gaaet, kaldte Christiane. Hendes Kammerjomfru, Lucile, viste sig med en fortrædelig Mine. Hun ventede nemlig sin Elsker, Kusken Baptist, som gik nede paa Gaden og fløjtede Melodien til »Musiken kommer«, for at forkynde sin Nærhed. Marquisen, der sikkert ikke ventede flere Visiter, afførte sig langsomt sine Klæder og Sko; saa kastede hun en elegant Kappe omkring sig, medens Kammerjomfruen satte et Par allerkæreste, blaa Tøfler paa hendes Fødder. Under det fine Stof tegnedes hendes Legemes Former harmonisk. En vellystig Dnft syntes at svæve omkring hendes Person. Hvad tænkte hun paa? Det vil være svært at sige. Hun smilede til sig selv i Spejlet; saa blev hun alvorlig. Hun anede sikkert ikke den Beslutning, som Filip lige havde taget. Han mishagøde hende paa ingen Maade, men hun var endnu ikke sikker paa, om hun elskede ham. Til Mand fandt hun ham lige saa, maaske mere, passende end enhver anden. I Virke-

ligheden følte hun nogen Taknemlighed for den oprigtige og lidenskabelige Tilbedelse, som han hellegede hende.

Lucile stod utaalmodig, og bad om Tilladelse til at gaa. Christiane befalede hende, at lægge nogle Stykker Brænde paa Ilden. Saa tog hun en Roman og begyndte at læse med stor Opmærksomhed, som om kun det Æventyr hun læste, interesserede hende mest af alt i Verden.

»Er jeg nu fri, Frue?« spurgte Lucile med en Stemme, der bævede af Vrede.

»Vent lidt,« sagde Christiane, »jeg fryser, Du maa hjælpe til at varme mig.«

I det hun sagde dette, vendte hun Ryggen mod Kaminen og lod Lucile, som var indøvet deri, trække Kappe og Chemissen op til Hofterne, saa at Kaminildens Varme uhindret kunde naa hendes Ben.

Oh, naar Ilden havde havt en Sjæl, hvor udmærket kunde den saa ikke i sin Loge have underholdt sig ved dette Skuespil.

I denne ny Stilling fordybede Marquisen sig mere og mere i sin Lektüre. Baptist fløjtede højere og højere nede paa Gaden og Lucile havde næsten tabt Taalmodigheden. Da Marquisen er saa fordybet i sin Læsning, at hun ikke mere mærker noget, befæster Lucile ved Hjælp af et Par Knappenaale Mar-

quisens Kappe ved hendes Skuldre, hvilket er lige saa godt, som om hun havde holdt dette Klædningsstykke oppe med Hænderne. Saa overlader hun Fruen til sin Skæbne, og lister sig ud til sin Elskede.

III.

Imidlertid rasede en Storm i Grev Filips Hoved. Efterat han havde paabegyndt og atter sonderrevet tyve Afskedsbreve, indsaa han, at det var Dumhed at skrive. Han skød gnaven Skrivetojet fra sig og begyndte at overtænke sin sørgelige Skæbne. Han elskede Christiane med glødende Lidenskab, og frygtede for, at hun maaske kunde gøre ham ulykkelig. Det var en Svaghed. Ti naar et andet Væsen er blevet vort Liv, er det dog bedre, at lide end slet ikke at leve. Greven hengav sig til Illusioner, han vilde rejse, vilde forglemme hende! Han vilde fuldstændig bryde med hende, men ikke gennem et Brev. Det vilde være en utilgivelig Dristighed fra en Mands Side, der var gaaet saa vidt i sin Hyldest. Tilmed kunde han frit og aabent sige det til hende, som han havde at sige. Han vilde sige til hende, at Kærligheden altid boede i hans Hjærte, men at han ikke besad Kraft til længere at spille den Rolle. Og medens Greven satte denne lille Tale sammen, indsaa han, at han maatte benytte Lejligheden til at

gense den, hvis Billede forfulgte ham overalt. Han tog hurtig sit Overtøj paa, sprang ind i en Drosche, hvor han gentog de smukke Afskedsord, som han havde tænkt at vilde sige til Christiane.

IV.

Marquisen stod endnu foran Kaminen i den Stilling, hvori Lucile havde forladt hende, ganske fordybet i sin Lektüre. For at overraske hende, traadte Grev Filip ind paa Taaspidserne, paa en Gang bydende og ydmyg. Opskræmmet fra sit Drømmeri saa hun sig om i Salen og da hun ingen Steder saa sin Kammerjomfru, tvivlede hun ikke paa, at denne havde bragt hendes bagerste Tojlette i Orden. Derfor gik hun troskyldig den besøgende i Møde, i det hun forundret udbød: »Ah, er det Dem, min kære Greve?» Greven svarede ikke. I et Spejl bemærkede han det vidunderlige Syn, som Christiane frembød bagtil, den storartede Udfoldelse af rødt og hvidt, som jeg foran har forsøgt at skildre. Forbavset over, at han tav, og ogsaa over Retningen af Grevens Blik, vendte Marquisen sig om, for ogsaa at se i den samme Retning.

Og nu var det helt anderledes: i Stedet for Kopien traadte den mange Gange skønnere Virkelighed.

Da Christiane for anden Gang vendte sig mod

Greven saa hun ham paa Knæ med foldede Hænder, og han raabte henrykt: »Oh, og jeg spørger endnu, hvorpaa jeg skal bygge min Lykke! Tilgivelse, Christiane, jeg beder Dem tusende Gange om Tilgivelse!...«

Grevinde Ida's Roman.

I.

Hun sukkede dybt og slog pludseligt sine Øjne op.

Hun forstod ikke, hvorledes hun skulde forklare sig den jævne, velgørende Gyngen frem og tilbage, og strakte derfor sine Hænder ud i Mørket, følede frem for sig; samtidigt forsøgte hun at rejse sig op. Men i det næste Øjeblik udstødte hun et Angstens Skrig og sank atter tilbage i sin Plads.

»Hvem er dér?« spurgte hun med bævende Stemme, medens hun trak sig tilbage i Hjørnet.

En dyb Mandsstemme, der var hende fuldstændig ubekjendt, imodegik hende med Spørgsmaalet:

»Hvorledes befinder De Dem, Frue?«

Grevinde Ida fo'r sammen.

Efterhaanden kunde hun bringe alt tilbage i Erindringen.

Hun vidste nu, at en Karets Rullen foraarsagede denne behagelige Gyngen frem og tilbage.

Hun sprang op paany og skreg forfærdet:

»Hjælp! — Til Hjælp!«

Paa et Tegn fra den fremmede Mand holdt Vognen stille. Manden trak de tykke, grønne Forhæng, som hidtil havde dækket for Vognvinduerne, til Side, og Grevinde Ida kunde nu saa vel til højre som til venstre paa hver Side se en Rytter. Ogsaa disse Riddere vare hende ubekendte. Rundt omkring saa hun tyk Skov, og den til Hvile gaaende Efteraarssol kastede sit matte Lys paa det visnende Lov.

»Som De ser, Frue, behøver De ikke at være bange!« sagde den fremmede; »kun saafremt De lover mig at være rolig, vil jeg lade Gardinerne blive, som de ere.«

Grevinden nikkede tavs, og Vognen satte sig atter i Bevægelse.

Hun var fortvivlet.

Det blev hende klart, at man bortførte hende, og højst sandsynligt for hendes Penges Skyld. Ti det var almindeligt bekendt, at hun havde arvet en anselig Formue efter sin afdøde Mand. — Maaske var det endog den berygtede

Denne hendes Antagelse blev endnu yderligere bestyrket ved den ved Siden af hende siddende Mands gode Manerer. Og ogsaa Rytterne derudenfor sad slet ikke saa ilde paa deres smukke Heste.

Hun begyndte efterhaanden at finde sig i sin Stilling.

Hendes Ledsager syntes at opføre sig meget dannet; det beroligede hende; hun behøvede altsaa ikke at frygte for Fornærmelser.

Endnu en Gang oplevede hun i Tankerne hele Tildragelsen.

Det var en varm Septemberdag.

Om Eftermiddagen havde hun modtaget Besøg af flere.

Ogsaa Grev August havde været dér, og han havde været der længst.

Den lille Blaablods Yngling er virkelig elskværdig med sin tyveaarige Myndighed, paa hvilken han er saa stolt, at han overalt praler derom. — Men under fire Øjne er den lille ingenlunde saa tillidsfuld.

Hun er aldeles vis paa, at Grev August er dødeligt forelsket i hende. Atter i Dag har han uafladelig beundret hendes »Guldhaar«. Det vil sikkert ikke falde vanskeligt at bevæge ham til at sætte sin Grevekrone med de ni Takker paa hendes lille »Guldhovede«.

Den naragtige Yngling var ganske ude af sig selv, da de skiltes. Han betragtede hende saa underligt, og det var øjensynligt, at han havde endnu noget, han vilde sige hende; men hun hørte ikke paa

ham. Hun løb derimod gennem Haven ud i Skoven til det Sted i dens Tykning, hvor hun daglig plejede at sidde for at gotte sig over Landskabets Skonhed. — Hun var meget tilfreds med sig selv.

Saaledes maa man behandle Mændene, naar man vil gøre dem til Kvindernes Slave.

Og saa, — medens hun sad saaledes i sine egne Tanker, — sprang pludseligt ud af Skovens Tykning to haandfaste Karle, som kastede et Klæde over hendes Hoved for at kvæle hendes Skrig, og slæbte hende derpaa hen til en Vogn, hvor hun mistede Bevidstheden.

Alt dette var sket for ganske nylig.

Den lille Blaablodsfyrt var maaske endnu ikke naaet hjem.

Hvad vil Enden blive paa alt dette?

Denne Tanke havde hun udtalt saa højt, at hendes Ledsager troede sig forpligtet til at svare.

»Jeg véd det ikke, Frue!« sagde han.

Grevinde Ida blev forskrækket.

»Hvad? — De véd det ikke? — Altsaa i en andens Ærende . . . ?«

»Ja, Frue!«

»I hvis Ærende?«

Manden lagde to Fingre paa Munden; det forekom Grevinde Ida, at han derved tillige søgte at

skjule et Smil. Men hun forstod, at hun ikke vilde kunne erfare noget af ham, dog vilde hun i det mindste være paa det rene om Summens Størrelse.

»Hvor meget i Løsepenge?« spurgte hun pludseligt.

Hendes Ledsager saa forundret paa hende og svarede smilende:

»Jeg véd det sandeligt ikke!«

»Hvor fører De mig hen?«

»Det vil De ret snart faa at se!«

Udenfor var det imidlertid blevet mørkt. Hendes Ledsager tav stille, — og vugget af Vognens gyngende Bevægelse faldt den udmattede Grevinde langsomt i en blid Slummer.

II.

Hun vaagnede først, da Vognen atter holdt stille.

Hun saa ud omkring sig og opdagede en ensom Bygning i Svejtserstil, et lille Jagtslot.

Grevinde Ida forlod Vognen og steg, lænet til sin stumme Ledsagers Arm, op ad Trappen til Slottet.

Slemme Anelser trykkede hendes Sind, og hun vilde i dette Øjeblik gærne have hele sin Formue bort blot for igen at kunne sidde i sit hyggelige Boudoir.

Man førte hende gennem en Korridor, derpaa gennem flere Værelser og endelig ind i et svagt oplyst Kammer, der var rigeligt forsynet med Møbler og Tæpper.

Da Døren blev lukket efter hende, saa hun tilbage: hendes Ledsager var forsvundet. Derimod traadte i det samme frem af en Krog i det rummelige Værelse en pyntet Kammerpige, der nærmede sig hende.

Grevinde Ida aandede lettere, da hun saa en Person af sit eget Køn.]

»Hvor er jeg henne?« spurgte hun i en bonfaldende Tone.

»Særdeles godt skjult, Frue! Omegnen er herlig med en sund, krydret Skovluft, — og ogsaa vor Herre er god« tilføjede hun med en let Rødmen.

»Vor Herre? — Hvad siger De? — Hos hvem er jeg? — Tal!«

»Jeg tør ikke, Frue! Det er mig forbudt at« Nu følte Grevinden, at hendes Taalmodighed havde forladt hende. Rasende styrtede hun sig over Kammerpigen.

»Jeg kvæler Dig, hvis Du ikke siger mig det!« hvinede hun.

I dette Øjeblik aabnede en usynlig Dør sig, og paa Tærskelen kom en Mand til Syne, der straks

efter nærmede sig Grevinden med frygtsomme, sky Blik.

Den guldløkkede Enke lod sit Offer slippe; Talen hendøede paa hendes Læber.

Den forskrækkede Kammerpige benyttede dette Øjeblik til at flygte ud af Værelset.

Men Grevinden pressede sine Hænder mod Brystet og udbød:

»Hvad? — Dem? — De er Herre her? — Hvad har De gjort med mig ulykkelige?«

Den lille Blaablods Yngling stod med sænket Hovede foran hende som én, hvem Bevidstheden om sin store Brøde trykker til Jorden.

»Jeg har ladet Dem bortføre, Frue!« stammede han endeligt.

»Og hvorfor det?«

»Fordi jeg elsker Dem! Fordi jeg ikke kan leve uden Dem!«

Nu brød den guldløkkede Enke ud i en klar Latter.

»O! Du, Slyngel!« raabte hun, idet hun slyngede sine hvide, fyldige Arme om hans Hals. »Og derfor maatte Du først gøre mig saa forskrækket?«

Enige Folk.

Af Armand Silvestre.

Det fortrolige Venskab imellem Herr Minet og Herr Corbal var Genstand for hele Byens Beundring og Misundelse.

De vare voksede op uden at forlade hinanden; de havde alt fælles, og da de begge to giftede dem, kom der endnu et nyt Baand for deres Fællesskab imellem dem.

Uden at træffe overensstemmende Aftale derom og med al den Ømfindtlighed og Finhed, som en god Opdragelse foreskriver, satte de gensidig hinanden Horn i Siden, uden at deres huslige Ro paa nogen Maade blev forstyrret derved.

Og herved tilstodes et Indblik i Menneskehjærtets sælsomme Logik.

Herr Minet syntes det ganske ligefrem, at han bedrog sin Ven Corbal, dog vilde han sikkert have været ude af sig selv af Raseri, saafremt han havde

erfare, at denne tilbagebetalte ham med samme Mønt.

Og Herr Corbal paa sin Side fandt det ganske i sin Orden, at Fru Minet aabnede sit Sovekammer for ham, men vilde aldrig for nogen Pris have tilgivet, at hans Hustru viste Herr Minet den samme Gunst.

Saaledes værgede og bibeholdt enhver af dem sin personlige Værdighed, idet han stolede paa sin Tstraffelighed og tilbageviste enhver Tanke om Gengældelse.

Saaledes forlangte den rene Moral det.

Ikke desto mindre have ogsaa de lovlige Glæder en Ende akkurat, ligesom de strafværdige Glæder.

Ti en skøn Dag indfandt der sig en ussel Person, der beviste Herr Corbal den bedrøvelige Tjeneste, at bringe ham denne Skændsel hans Kundskab. Corbal vilde først tvivle derom; enhver anden vilde han kunne tilstaa slig en Nederdrægtighed, kun ikke sin gamle, tro Ven, aldrig. Men ak! der blev overleveret ham ubodragelige Beviser, og saa besluttede han sig da til at ville gribe Uslingene »paa fersk Gærning».

Den samme Aften meddelte han ved Bordet, at han den paafølgende Morgen maatte rejse bort i en magtpaaliggende Anledning og i det mindste i 2

Dage vilde være fraværende fra Hjemmet. Herr Minet og Fru Corbal vekslede et Blik, som kunde være tilstrækkeligt til at sprede den sidste Rest af hans Tvivl; Fru Minet derimod lod et Blik tuld af smærtelig Sorg hvile paa ham, hvilket var egnet til at trøste ham.

*

*

*

Den følgende Dags Aften befandt Herr Minet sig i den siden Morgenstunden fraværende Herr Corbal's Bolig. Slynglen havde foregivet hjemme for sin Hustru, at Kirkeraadet afholdt en overordentlig Sammenkomst, hvorfra han ikke turde udeblive.

Nu er han dér, — i Husly hos sin bedragne Ven og i en højst mangelfuld Paaklædning. I Kaminen knistrer en lystig Ild, og foran Kaminen staar et vel dækket Bord med to Kuverter.

Pludseligt bliver der banket paa Døren.

»Aa, Gud! min Gud!« udbryder Fru Corbal, idet hun hurtigt knapper til i Brystet for at skjule sin smukke Barm.

Bankningen gentager sig, og en Stemme raaber:

»Saa luk dog op for mig! det er mig!«

Fru Corbal blegner som en Død og mumler:

»Min Mand!«

Modig som en Hare har Herr Minet i en Fart samlet sine Sager sammen, stiger op paa en Stol og klatrer derfra op paa et Klædeskab, hvor han lægger sig paa Hug med sammentrukne Ben og Arme. Han bævede som Æspeløv deroppe, hans Tænder slog mod hverandre, og Haarene stode i Vejret paa ham som Børster.

Endeligt aabnede Fru Corbal Døren.

Med et hastigt Blik rundt omkring har Herr Corbal opdaget Herr Minet's Smuthul, dog siger han ikke noget.

Med den ømmeste Kærlighed af Verden kysser han sin Hustru og udbryder smilende:

»Ej, ej! Du vilde spise til Aften for paa den Maade at trøste Dig over min Fraværelse! — Og Du synes at have ret god Appetit! — Alt dette vilde Du alene spise?«

»Aa nej! min Ven!« svarede hans Hustru, idet hun slyngede sine smukke, hvide Arme om hans Hals. »Du vil blot gøre Nar ad mig! Mine Anelser skuffe mig aldrig; jeg har gættet, at Du kom tilbage endnu i Dag!«.

»Søde Engel! Jeg er sandelig bleven tidligere færdig, end jeg havde tænkt mig. — Hvilken en dejlig Fasan! og en ypperlig Postej! — Hvor det vilde være yndigt, om vi inviterede Herr Minet og hans Hustru til at spise hos os; ikke sandt?«

»Herr Minet?« stammede Fru Corbal ganske forbavset.

»Ja, min gode, kære Minet; han spiser gerne Fisk og sværmer for Fasan.«

»Men!«

»Du véd jo, at jeg elsker Minet som en Broder, og at han gengælder mig min Tilbøjelighed. Det vil være ubehageligt for mig, hvis Du ikke tager Del i mit Venskab for ham. — Eller har han maaske nogen Sinde fornærmet Dig?«

»Nu gaar jeg, min Ven!« sagde Fru Corbal, der ved denne Vending af Samtalen begyndte at føle sig ubehageligt berørt.

Hun klædte sig hurtigt paa og skyndte sig bort, medens Herr Minet oppe paa Klædeskabet spurgte sig selv, hvorledes alt dette vilde ende.

*

*

*

Herr Corbal havde gjort sig det ganske bekvemt, da hans Hustru vændte tilbage, ledsaget af Fru Minet. Den sidste syntes at være henrykt over at skulle gense sin Elskede tidligere, end hun havde haabet.

»Hvor er Herr Minet?« spurgte Herr Corbal.

»Min Mand er i Kirkeraadet«, svarede Fruen.

»En underlig Idé!« brummede Herr Corbal.

»Naa, ja! vi kunne jo sætte hans Del af. Han keder sig vist ikke daarligt i Kirkeraadet.«

Herr Minet paa sit ophøjede Stade skar Ansigter.

»Altsaa fremad, Børn! Vi ville drikke paa hans Sundhed! — Denne Vin dur ikke; Du maa gaa ned i Kælderen, min kære, og hente os to Flasker Portvin op; kun den alene er værdig til at blive drukket paa Herr Minet's Sundhed. — Men først køber Du en Flaske Champagne til os; jeg vil have, at min raske Hjemkomst skal fejres i Lystighed!«

I højeste Grad foruroliget over Udfaldet af alt dette, ængstelig og samtidig eftergiven tog Fru Corbal atter sin Kaabe og Hat paa og fjærnede sig.

Næppe havde hun forladt Værelset førend Fru Minet strækker sine Arme ud efter Herr Corbal, idet hun hvisker:

»Aa, min Ven! hvor det er elskværdigt af Dig, at Du er kommen saa snart tilbage!«

Herr Minet oppe paa sit Skab vilde ikke tro sine egne Øjne og Øren; stum, rasende og ubevægelig, som han var, troede han, at han kæmpede med et Mareridt.

*

*

*

Men Herr Corbal var ubønhørlig i sit Hævnens Værk, og Fru Minet, der ikke havde ringeste Anelse

om sin Ægtemands Nærværelse, hengav sig fornojet til sin Elskedes stormende Kærtegn. Lyden af utallige Kys steg til Vejrs op til Herr Minot, og ved Kaminildens flagrende Lys kunde han se nydelige Ting fra sin Pinebænks Højde. Draabe for Draabe bød Herr Corbal ham Gengældelsens Gift, og hans Ord, der tjente som forbindende Tekst i Mellemakterne, lod ikke nogen Tvivl tilbage hos Herr Minot om, at denne hans Skændsel allerede havde varet i lang Tid og ogsaa vilde vedblive fremtidig.

Endelig kom Fru Corbal tilbage og gjorde en Ende paa hans Lidelser.

»Du behøvede jo ikke at skynde Dig saa meget!« sagde Ægtemanden i den kærligste Tone. »Men nu til Bords, mine Damer!«

Og da Tallerkenerne og Glassene vare fyldte, saa vendte Herr Corbal pludseligt med et Udtryk af uendelig Godmodighed sig om til Klædeskabet og sagde:

»Kom dog herved, gamle Dreng! Vidste Du bare, hvor dum Du tager Dig ud deroppe fra, saa....!«

Optisk Bedrag.

Af Catulle Mendès.

I.

»Giv mig et Kys til Afsked,« sagde Colette.

»Hvorledes, Du rejser? Og det uden mig?« svarede Lila.

»Det Land, hvortil jeg rejser, har intet tillok-kende for Dig,« bemærkede Colette med overlegen Ringeagt.

»Hvilket Land? Er det nær eller fjærnt?«

»Meget fjærnt fra Dig, men meget nær ved mig.«

»Du vil gøre Dig lystig over mig, mærker jeg.«

»Jeg har aldrig været saa lidt stemt til Løjer som nu.«

Og idet hun rettede sit Blik mod Himlen, til-føjede hun salvelsesfuldt: »Jeg rejser til den evige Kærligheds og det ubrydelige Troskabs Land.«

Lila skoggerlo.

»Ak, jeg forstaar. Det er ikke første Gang, Du

foretager en saadan Rejse. Til Lykke kommer Du snart tilbage. Trods Dine mangfoldige Erfaringer er Du dog den kydskeste Skabning paa Jorden; naar en Mand behager Dig, mener Du, at han aldrig vil falde Dig til Besvær; Du tror at kunne spinde ethvert af Dine Elskovsluner ud til en Roman uden Ende, og saa ender dog Romanen kun i nogle Kys ligesom et Fe-Æventyr.«

»Denne Gang har jeg hengivet mig for stedse,« sagde Colette.

»Glem ikke, at Ludovic og Tristan vente os inden otte Dage i Trouville.«

»Mig ville de forgæves vente paa. Det kan være, jeg en Gang besad et frivolt Hjærte, og at jeg overgav mig altfor meget til mine talrige Skrobeligheder. Men, naar jeg saa ofte gjorde mig skyldig i Utroskab, saa var det kun, fordi jeg endnu ikke havde fundet den Mand, der var en udholdende Kjærlighed værd. Men nu . . . ak, min kære, Du skulde bare kjende ham! . . . Han er i Besiddelse af alle mulige Fortrin, og dertil har han endnu ét!«

»Ja vel, Fortrin, som i Morgen ville forvandle sig til Fejl. Ak, min Colette, naar man ophører at elske, finder vi Mishag i alt, hvad der før henrykte os. Inden tre Dages Forlob vil Du afsky din nye Yndlings Fortrin.«

Colette svarede:

»Du vrøvler, min bedste. Elskede jeg ham kun, fordi han er smuk, kunde jeg maaske blive ked af hans blege Ansigt og brune Øjne, og se en Laps i ham; holdt jeg kun af ham, fordi han er kælen, kunde jeg muligvis blive træt af hans Suk og Elegier, som han deklamerer ved mine Fodder; fandt jeg kun Behag i ham, fordi han synger italienske Romancer med en vidunderlig smuk Baryton, kunde jeg sandsynligvis pludselig faa Smag for tysk Musik; men den Tillokkelse, der har besejret mig, er Gudskelov noget saa besynderligt og tilbedelsesværdigt at han kun kan vinde og ikke tabe ved nærmere Bekendtskab.«

Lila havde nysgerrig nærmet sig og Colette vedblev:

»Tænk Dig, han har ved venstre Mundvig, lige over Knebelsbarten, en lille brun, næppe synlig Skønhedsplet, paa hvilken tre korte silkebløde Haar sidde. Du kan ikke tænke Dig noget mere pikant og indbydende end denne lille brune Plet over Snurbarten, de tre silkebløde Haar paa den have gjort mig vanvittig forelsket i ham; derfor er det, at jeg nu rejser til den evige Elskovs og det ubrydelige Troskabs Rige.«

II.

Tre Dage senere var Lila i Trouville; men hun følte sig meget urolig og ængstelig, thi Colette var endnu ikke ankommen. »Var det muligt? Skulde hun virkelig elske denne ubekendte Mand paa Grund af hans brune Skonhedsplet med de tre smaa Haar? Lila var utrøstelig; hun fandt ingen Fornøjelse i at henrykke Mændene og gøre Fruerne rasende, naar hun traadte ud af sit Kabinet i Badekostume af hvidt gennemsigt Flonel, hvorpaa der hist og her aftegnede sig en Skygge. Under Colettes Fraværelse var Lila kun halv sig selv. Der manglede ikke meget i, at hun igen havde forladt Trouville uden at oppebie Tristan og Ludovic. Men en Morgen, just som hun gik ud af Hotellet, saa hun Colette komme med sin Vogn belæsset med Kufferter og Æsker. I næste Øjeblik laa hun i Venindens Arme.

»Endelig er Du da her! Ak, hvor længe har den grusomme ikke holdt Dig tilbage!«

»Oh, Lila, tal ikke om ham!«

»Hvorledes? Elsker Du ham ikke længere?«

»Jeg hader ham.«

Lila smilte og sagde:

»Han var dog smuk og havde et blegt Ansigt og brune Øjne.«

»Ja, ja, smuk var han; men . . .

»Han var jo ogsaa kælen.«

»Jeg vilde have tilgivet ham, at han sukkede og deklamerede Digte, saa lang Dagen var; thi jeg . . .«

»Han sang Romancer med en vidunderlig Baryton.

»Ja, det forekommer mig, det var en Barytonstemme; men jeg kunde have vænnet mig til alt dette; thi jeg elskede ham.«

»Nu da, hvorfor er Du da saa hurtig vendt tilbage fra den evige Kjærligheds og det ubrydelige Troskabs Rige?«

»Ak, tænk Dig, Lila, han har ved venstre Mundvig, lige over Knebelsbarten.« — —

»En lille brun Skønhedsplet, meget pikant og indbydende.«

»Hvad? En Skønhedsplet? Sig hellere et Ar, et kæmpemæssigt, afskyeligt Ar med lange piggede Haar, afskyelig at se paa og modbydelig at kysse.«

Løjtnant „Brrr!“

En Soldaterhistorie af Henrik Sørensen.

I.

»Brrr!« er et Militærudtryk over hele Verden.

»Brrr!« siger Løjtnanten, naar han har faaet en »Næse« af Herr Obersten, og »Brrr!« siger han ogsaa, naar han erfarer, at Kasserer Nielsen, hvis Datter han har »sporet« efter, har brændt sig paa 50,000 Kroner.

»Brrr!« brummer Batailjons-Kommandanten, naar Obersten udtaler den Anskuelse, at tredje Batailjon er slettest i Regimentet, og »Brrr!« mumler han, naar han modtager Beviset for »Afsked i Naade og med Pensjon«.

»Brrr!« siger Kadetten, øjensynlig lettet, naar han har kastet en af sine Kreditorer ned ad Trappen og »Brrr!« mener han ogsaa idet han trækker i sit »Hagedun,« naar »Baronessen« skriver til ham, at hun i Aften venter ham »alene.«

Med et Ord: »Brrr!« er »Alpha og Omega« i

det militære Sprog; »Brrr!« erstatter alle andre Udtryk.

Kadet »Brrr!« var allerede en gammel Dreng. Han havde tidligere staaet som Lojtnant ved et Kavalleriregiment, men saa paa Grund af »Helbreds-hensyn« eller, som onde Tunger paastod, af Hensyn til hans paatrængende Kreditorer, havde han maattet gaa over til Infanteriet og kvittere for Officerschargen.

Han beboede sammen med mig et Fællesværelse i en Gade i Nærheden af vor Kaserne.

En Aften, da Adolf — saaledes kaldtes Kadet »Brrr!« til dagligdag ved sit Fornavn, — havde faaet sin tyrkiske Pibe til at trække og sad lige over for mig i sin rødblomstrede Slaabrok, spyttede han usædvanlig hæftigt og lod derpaa en meget energisk »Brrr!« lyde fra sine Læber. Det var Kendetegnene paa en stærk, indre Sindsbevægelse.

Jeg saa spørgende hen paa ham.

Men ingen Oplysninger.

Pavse!

Derpaa et fornyet, meget hæftigt »Brrr!«

»Er der sket noget, Adolf?« spurgte jeg endelig.

»Om der er sket noget?! — Ja, jeg har modtaget daarlige, — nej, gode Efterretninger!« bruste det ud af ham.

Derpaa saa han med vilde Blikke paa Marius,

vor fælles Ordonans, som netop gik gennem Stuen, og sank atter hen i Tavshed. Jeg udspurgte ham ikke videre, især da jeg vidste, at han sikkert vilde skrifte for mig, førend vi faldt i Søvn.

Saaledes skete det ogsaa.

Næppe vare vi komne til Sengs, førend Adolf allerede begyndte.

»Du! Jeg maa fortælle Dig noget. -- Jeg gør det rigtignok ikke gerne, men da Du stadig viser Dig over for mig som en sand Ven, vil jeg ikke have nogen skjult Hemmelighed for Dig.«

»Fortæl, Kammerat!«

II

»Det var i Slutningen af min Løbebane i Kavalieriet, i den forrykte Tid, da Piger, Champagne og Heste endnu forekom mig at være det højeste paa Jorden, da jeg laa i Garnison i det lille Badested Brøndby. Min Eskadronshef var den Gang en vis Ritmester Jeremias . . . , en oprigtig trofast, der ofte gav store Fester for Egnens faatallige Herremænd, og ved hvilke det stedse gik vildt til. Ved en saadan Fest lærte jeg ogsaa Baron Ledeman og dennes henrivende Datter Stephanie at kende og blev ogsaa snart forelsket i den sidste. — O! det

var ypperlige Dage, herlige Uger, den korte Tid, som Baron Ledemand tilbragte i Brøndby . . .

Henimod Slutningen af hans Ophold her gjorde en Gang et større Selskab, deriblandt ogsaa Herr Ledeman med sin Datter og jeg, en Udflugt til en rig Fabrikants nærliggende, meget romantisk beliggende Landejendom.

Vi bleve meget venligt modtagne. Fabrikejeren var en Mand af den gamle Skole og troede endda at gøre for lidt ud af sin Gæstfrihed, naar han stillede Køkken og Kælder til vor Raadighed. Sin Blomsterhave med sjældne udenlandske Planter plyndrede han egenhændig for at overøse Damerne med Floras Born. Vi maatte prøve hans Rideheste, og han stillede dem til vor fri Afbenyttelse, saa længe det behagede os.

Hans gode Portvin og Champagne maatte vel være stegne os til Hovedet, ti da vi tog Afsked, sad ingen af Herrerne fast i Sadlen.

Vi havde ved Afskeden ikke rigtig givet Agt paa Vejret, idet vi kun tragtede efter at komme af Sted. Da vi næppe havde redet en halv Time, brød et frygtelig Uvejr løs.

Stephanie sad i den sidste af de Vogne, der kørte Damerne, og Baron Ledemand var galopperet forud med de øvrige Herrer. Jeg red naturligvis ved

Siden af Vognen. Regnen havde opblødt Jorden betydeligt, og snart var der ufremkommeligt paa den smalle Landevej. De øvrige Vogne vare allerede langt forude. Vi vare blevne langt tilbage, og nu vare Hestene saa matte, at de snart ikke kunde mere. At vende om var ikke muligt paa den smalle Vej, — og der var derfor ikke andet tilbage end at stige ud og gaa til Fods til den nærmeste Bondegaard for at udhvile os der og lade Vognen blive staaende efterat Kusken havde bragt Hestene til Stalden. Men Stephanie vilde ikke stige ud, da hun paastod at jeg var i Stand til at bringe Vognen videre frem. Al mulig Overtalelse var frugtesløst. Jeg overlod min Hest til Kusken, satte mig op paa Bukken, gav Hestene dygtig af Pisken og førte de skælvende Bæster med Vognen lykkelig fremad,

Vandet var trængt ind i det indre af det lette og lave Køretøj, og Stephanie's Klæder vare ganske gennemblødte. Uvejret sagtnede slet ikke det ringeste og kun med Anstrængelse kom vi fremad. Vi kørte saa meget som muligt i stærkt Trav hen til Skovløberhuset og bad der om at komme under Tag for Natten. Skovløberen og hans Kone modtog os paa det venligste.

»Herr Løjtnanten og hans Hustru maa rigtignok til Takke med et Værelse,« mente Skovløberen.

»Men der er to Senge derinde, og jeg spænder et Forhæng ud midt i Værelset,« tilføjede hans Kone rask, da hun opdagede Stephanie's Rødmen.

Den skikkelige Skovløberkone gik nu ind i det andet Værelse med Stephanie for at befri hende for hendes vaade Klæder og forsyne hende med sin ældste Datters Garderrobe, der netop var fraværende i Hovedstaden. Jeg ombyttede min vaade Uniform med en Paaklædning af Skovløberens, og snart sad vi alle atter forene omkring det gamle Egetræ i det ensomme Skovløberhus, og jeg vilde i Øjeblik ikke have byttet med nogen Konge, da jeg saa Stephanie sidde ved min Side i en duftende, hvid Musselinskjole.

Det ligefremme Aftensmaaltid var fortæret, og en hed The havde varmet os op.

»Nu rask til Sengs! Kun paa den Maade kan De forebygge en Forkølelse,« mente den omsorgsfulde Skovløberkone.

Stephanie rødmede igen.

Jeg havde hele Aften sagt »Du« til hende, og hun havde, om end skønt nølende, besvaret det.

»Gaa til Sengs, Barn! Jeg kommer straks bag-eftre,« sagde jeg nu for at betage det pinlige i Situationen.

Hun gik.

Efter at jeg havde sludret endnu en halv Times Tid med Skovløberen, fulgte jeg efter — min forlorne Hustru.

Stephanie laa allerede i Sengen. Hun havde ikke slukket Lyset. Jeg traadte hen til hende og forespurgte til hendes Befindende.

»Adolf!« svarede hun. »Du har i Dag handlet imod mig som en Kavalier, ja som en Mand af Ære. Sæt nu Kronen paa Dit Værk dermed, at Du ikke bringer mig i Fristelse, ti jeg ved ikke, om jeg kan modstaa . . .«

»Brrr!«

Fortælleren gjorde en Pavse.

III.

»Sig mig en Gang, min Ven! Hvad vilde Du have gjort som Kavalier, til hvem et yndigt Barn havde betroet sin Uskyldighed?« spurgte han derpaa.

»Som Kavalier vilde jeg endnu i det samme Øjeblik under et eller andet Paaskud have redet videre og havde afhentet Piger den næste Dag,« svarede jeg, »men som ung forelsket Mand med hedt Blod forstaar jeg, at Du er bleven paa Pletten,«

»Du — Du ved det, aner det, — ja vel, Du kender mig jo —.«

»Aa! Misforstaa mig ikke« afbrød jeg ham;

»ved Gud! Jeg forstaar Dig meget godt og vilde maaske heller ikke handlet anderledes.

»Dit Alvor?«

»Ja, mit fulde Alvor!«

»Ja, ser Du, ved den hellige Gud, ved den guddommelige Kærlighed, der opflammer Mennesket, der river ham bort med sig, gør ham vanvittig, rasende, — sværger jeg Dig til: Min første Tanke var at jage bort gennem Storm og Regn, at vide min Hest til Døde for berolige de ophidsede Sanser, det ophedede Blod. Det var Fornuften, der talte saaledes: Men saa kom Kærligheden, den fortærende, almægtige Kærlighed til det søde Barn der laa dér i Sengen foran mig, der i blufærdig Uskyld søgte at skjule sine jomfrulige Yndigheder for mig. Dette Syn berøvede mig ganske den Smule Fatning, som jeg endnu havde til overs. — Jeg blev!«

En lang Pavse fulgte herpaa.

Derpaa et »Brrr!« og:

»Enden kender Du jo. Jeg maatte snart derefter kvittere, gik til Infanteriet, og maaske vil der endnu hengaa to Aar, inden jeg atter bliver Officer. — — I Gaard har Stephanie født min Søn!«

Men nu sagde jeg: »Brrr!«

IV.

To Aar ere hengaaede siden den Gang

Jeg var forlængst bleven Officer og havde Station i en lille Rede paa Landet.

Julehelligdagene vilde jeg atter dette Aar for en Gangs Skyld tilbringe i Hjemmet og dampede netop med min Orlov i Lommen ad Hovedstaden til.

Henimod Aften passerede Toget Ringsted. Jeg havde sovet en Smule og var atter bleven vækket ved Larmer paa Ringsted Banegaard.

Mismodig saa jeg gennem Kupévinduet ud paa Mængden som bølgede frem og tilbage derudenfor.

»Konduktør! To og en halv Plads — første Klasse, til København!« horte jeg paa en Gang en Stemme raabe, der forekom mig bekendt.

I det samme Øjeblik var Kupédøren allerede aabnet, og en Infanteriofficer med blondt Skæg løftede en rask Krabat paa omtrent tre til fire Aar ind i Kupéen, derpaa hjalp han en meget smuk, ung Dame op og fulgte endelig selv bag efter.

Jeg hilste høfligt paa Damen og vilde derpaa trække mig tilbage i det modsatte Hjørne for ikke at forstyrre Familien, da Officeren pludseligt træder hen til mig med Udbruddet:

»Henrik! Ja, det er ham! Kender Du ikke mere Din Stuekammerat?«

Det var Herr Kadet — nej! Om Forladelse:
Herr Løjtnant »Brrr!«

»Herr Løjtnant Henrik Sørensen! — Min Hustru!«
forestillede han os for hinanden; derpaa førte han den
— som jeg nu véd, — tre Aars gamle Dreng hen
til mig og sagde, idet han stolt betragtede Fru
Stephanie:

»Den lille Adolf, min ældste!«

»Brrr!« og den lille rømmede sig.

Clarisse Everton.

I.

Da hun ganske alene satte sig ved Table d'hôte vare alle de Rejsendes Øjne med største Beundring rettede paa hende. Den larmende Konversation paafulgtes af en pludselig Taushed. Borgerne glemte deres Yndlingsretter, Kunstnerne deres evige Kævleri. Utvungent satte hun sig med Ryggen mod Vinduet, saa hendes stolte Profil viste sig paa Himlens røde Baggrund som en sort Skyggetegning. Hun var i Besiddelse af denne milde rolige Skønhed, som forvirrer Beskuerens Øjne saa han ikke formaar nøjagtig at skælné Legemets intime Yndigheder. Høj af Væxt, smækker, med mørkebrunt Haar, ren Teint og store milde Øjne: saaledes saa den overraskende Fremmede ud. Hendes Rejsedragt lod se et herligt Legeme, som foragtede Modens Kunstgreb, der dog kun ere plumpe Snarer for naive Tosser.

Hendes Navn? — Clarisse Everton, sagde Opvarterne. — Sikkert en Amerikanerinde; allerede

hendes utvungne Bevægelser forraadte hendes Oprindelse. Hun havde langsomt befriet sig for sine Hansker og Gæsterne kunde nu beundre hendes lange, smalle Hænder, hvis Fingre ikke vare prydede med Ringe. Det var en herlig Statue med gaadefulde Øjne, i hvilket pludselige Lyn nu og da glimtede.

Ti Minutter efter hendes Indtrædelse vare alle forelskede i Clarisse.

II.

Havet steg, dybt knurrende; Aftenen skinnede i den nedgaaende Sols røde Glans, en Aften, som taler til Sjæl og Sind, som lokker Damerne paa Afveje og ophidser Herrerne til dristig Daad. I denne Aftenstund, i disse Omgivelser syntes hun som omgivet af en Helgenglorie. I fjorten Dage havde den nødtvungne Kydskhed, som byggede paa uventede taabelige Nydelser, hersket paa denne ensomme Plet af Jorden. Alle Hanerne slog nu ud med Vingerne og rejste deres rødmenende Kamme. Hele Underholdningen drejede sig udelukkende om den Fremmede, der vel talte fransk, men med fremmed Accent. Alle Herrerne vilde glimre, blænde, iagttages, ja, troede sig maaske endog foretrukne; gløddende Elskovsdrømme skyndte sig at naa ind i den purpurglimrende Himmel.

Ingen følte Sult med Undtagelse af hende alene, hun spiste tappert som kun et fornuftigt og sundt Menneske med to og tredive hvide Tænder kan gøre det, uden at bryde sig det mindste om de andre.

Da man hørte, at hun havde bestilt Værelser paa Hotellet for en hel Maaned, jublede man af Glæde. Man lykønskede sig selv. Vilde hun bade? Ja hun var en dristig Svømmerske, der vel tog uregelmæssige, men saa desto sikrere Tag; thi hun kendte Havet. Hendes skinnende Nakke, fejlfri smukke Arme og hendes høje Bryst skød op over Overfladen, naar hun med dristige Tag delte Bølgerne. Naar hun liggende sig paa Ryggen med Hovedet hvilende paa sine Arme, ganske overlod sig til Havet, blød og smidig, næsten helt synlig, vakte hun vild Begær selv hos de roligste Mænd. Hun tiltrak sig hundreder af beundrende Blikke.

Var hun nærværende, talte man kun til hende; i hendes Fraværelse talte man kun om hende.

III.

Der var især fire unge Mænd, som vare fortryllede af Clarisse. De tre af dem vare Venner, det var Kunstnere: Elie Joran, en Maler, Marcel Marion, en Digter, og Zacharias Lentz, en Musikker; disse tre havde allerede erhvervet sig et Navn. Den fjerde

Tilbeder var en Læge med det diabolske Navn: Stephan Malari:

Disse fire Udtryk for fire forskellige Kunster forenedes nu i Kærligheden. Clarisse var deres fælles Ideal.

Efter en Uges Forløb værdigede hun dem et Smil, men den ene ikke mere end den anden, uden Fortrin med en Upartiskhed, som drev dem til Fortvivlelse. Enhver søgte i hendes Nærværelse at omgive sin Kunst med en Glorie, enhver pralede af sin Vindenskab og paraderede med sin Virtuositet. Hun lod alle yde, hver sit Bidrag, saa Malerne ved hans Arbejde, hørte paa Digte eller Musik og interesserede sig for Lægens videnskabelige Forklaringer. Enhver fik sin Tur, og alle vare de skinsyge paa hinanden.

Kammerpigen, som de bestormede med Spørgsmaal, sagde dem Sandheden paa sin djærve Maade: »Fruen ser godt, hvor I vil hen med alle Eders Kneb, og ler inderligt af Eder. Hun vil hverken lade sig kysse eller klappe af nogen af Eder; hun er en anstændig Dame.«

IV.

De fordoblede deres Iver. Hun takkede dem med sit kølige Smil. Maleren bad hende sidde for

sig; hun sad for ham — men i de andres Nærværelse og paaklædt i al Ærbarhed.

Musikkeren lod hver Aften sin Violin græde, bønfalde og jamre sig; hun hørte taknemmelig paa ham, men hendes Hjærte forblev usaaret.

Digteren opsøgte igen sin Muse, der nu snart i tyve Aar havde flakket forvildet omkring, for at lave skønne Rim om salige Øjeblikke og spurgte hende ofte: »Tror De paa Kærlighed? Hun svarede: Maaske.

Lægen drømte hende dødelig syg for derefter at redde hende og derved faa Krav paa hendes Taknemmelighed. Men hun bevarede sin Sundhed trods alle hans Drømme, Imidlertid havde Malari lidt efter lidt bildt sig ind, at han var den foretrukne og at han alene blev elsket. Det forstaar sig af sig selv, tænkte han, at en Dame finder Behag i Musik Poesi og Farver; men hos ham maatte der ligge Noget andet bag ved; hun hang ved hans Læber, naar han behandlede alvorlige psykologiske Themaer; naar hun fulgte ham paa denne besværlige Vandring kunde det ikke være af Kærlighed til Videnskaben, men det maatte være af Kærlighed til den, der underviste hende i denne Videnskab. Han triumferede. For at faa en Afgørelse besluttede han sig til at anvende et forkasteligt Middel, der i de gode gamle

Dage ufejlbarligt vilde have bragt ham i Skarpretterens Hænder.

V.

»Mine Herrer,« sagde han til de tre andre, »det er naturligt, at Enhver arbejder ene og alene for egen Regning, naar Talen er om Kærlighed; men jeg vil nu prøve et Middel, som jeg haaber, at de alle vil gaa med til. De maa i Aften dreje Samtalen hen paa Magnetismen. Naar Clarisse Everton, hvad enten hun nu tror paa den Slags Ting eller ikke, tillader mig at gøre et Forsøg med sig vil jeg inden fem Minutter have sænket hende i en dyb Søvn. Hendes Øjne tyde paa en overordentlig Modtagelighed. Naar hun altsaa først sover, vil jeg befale hende endnu i Nat at staa op af sin Seng og gaa ind i det af vore Værelser, som tilhører den, hun elsker. De ser, at jeg gaar ærligt til Værks. Derpaa vil jeg vække hende. Vær sikre paa, at hun vil adlyde mig paa den bestemte Tid, hvad enten hun sover eller vaager; thi hun vil ikke kunne andet.

Alle vare enige med ham i at prøve denne fortræffelige Plan; Lidenskaben gør blind. Enhver af dem var forfængelig nok til at tro, at han vilde blive den lykkelige.

Clarisse Everton, som ikke troede paa Magnetismens Magt, var gjerne beredt til en Prøve og blev ogsaa besejret. Hun sov ind; Stephan gav hende Befalingen; hans tre Rivaler gøs, som om de havde begaaet en Forbrydelse.

VI.

Det er Nat. Klokken slaar to. Himlen er blygraa, og det er kvælende hedt; funklende Lyn opklare nu og da Mørket. Havet er i Oprør, mægtige Bølger storme løs mod Kysten, knuses og synke tilbage i det fraadende Hav for atter og atter at rejse sig til nye voldsomme Angreb.

I Hotellet sover alle, Vinduerne ere tæt tillukkede. Den brede Forhal, der stedse er opfyldt af støjende muntre Mennesker, ligger nu stille og tom.

I en Sidesalon sidde Elie Joran, Marcel Marion, Zacharias Lentz og Stephan Malari i bange Forventning

Timen er kommen, mumlede Lægen, idet han slukkede Lampen. De vare usynlige i Mørket; men deres Øjne stod stivt rettede mod den Dør, bag hvilken Clarisse Everton maatte sove.

»Det er altsaa besluttet,« sagde Marcel, »at den lykkelige, hvis Værelse Clarisse opsøger, følger med

hende derind, medens de andre blive tilbage uden at sige et Ord eller gøre nogen Bevægelse.«

»Vi har svoret det,« svarede Zacharias alvorligt.

Deres Værelser laa paa Rad langs den ene Side af Forhallen, saa at der kun var et Par Skridts Mellemrum mellem hver Dør. Gassen brændte klart.

De ventede.

En sagte Støj . . . et Værelse bliver aabnet . . . Det er hende.

De bævede i Mørket; Blodet strømmede dem til Hjærtet.

VII.

Hendes Øjne stod vidt aabnede og vare endnu større og mørkere end ellers. Dog sov hun øjensynligt. En mægtig Vilje maatte med Magt have drevet hende ud af Sengen. I instinktmæssig Ærbarhed havde hun paa Lykke og Fromme tildækket sig med en lang Natkjole. Men man kunde skimte hendes Hals og Skuldre gennem den slet tillukkede Kjole; hun holdt sine friske nøgne Arme frem for sig og gik som en Blind; et beundringsværdigt og tragisk Syn paa én Gang. Under hendes Natdragt vare hendes nøgne Fødder synlige. Automatisk skred hun fremad.

Gassen flammede klarere op, som om den var

bleven lystigere ved Synet af denne halvnøgne Kvinde. De fire Rivaler aandede tungt.

Foran den første Dør, Maleren, Elie's, blev hun staaende. Han frygtede, han skulde dø, af Glæde, saa gik hun langsomt videre hen til den anden Dør, Marcel sitrede fra Top til Taa. Dog, hun var allerede forbi den. Ved den tredje Dør gjorde hun atter Holdt. Musikeren følte alle Himmerigets Glæder og alle Helvedets Kvaler. Nu bevægede hun sig hen imod den sidste Dør; det var Lægens. Denne lo højt og vildt i sin Stolthed baade som Videnskabsmand og Menneske.

Hun blev staaende ... han styrtede frem ... nu var hun ogsaa forbi hans Dør. Hendes skæbnesvangre Vej førte hende ind i den mørke Salon, hvor de fire Venner vare forsamlede. De følte hendes Nærværelse, de indaandede Duften fra hende. Uden at ane deres Nærværelse aabnede hun sagte Vinduet, og pisket af Vinden, som blæste her op fra Havet, strakte hun sine Arme ud mod Oceanet, ud mod Amerika, maaske en ubekendt Elsket i Møde, der opholdt sig et eller andet Sted ude i det fjærne.

VIII.

»Videnskaben er ufejlbar«, sagde Stephan Marlari den næste Dag, »Clarisse kom, som jeg havde befalet hende; men hun elsker ingen af os.«

»Hun elsker ikke nogen,« bekræftede Elie.

»Hun elsker Havet«, mumlede Marcel.

»Nej,« sagde Zacharias vemodig, »hun elsker en Mand langt borte her fra, jeg ved ikke hvor; men takket være os maa han i Nat have været omgøglet af de huldsaligste Drømme.«

Diskretion.

Af Satanello.

I

De, mine Herrer, de af dem, som ere mellem tyve og tredive Aar, det vil sige: i hin misundelsesværdige Alder, da Fruerne holde af at drage sig vore Fortrin til Nytte — de kende sikkert nok den henrivende Scene, naar Døren til Ungkarleboligen pludselig og fuldstændig uventet gaar op, uden at der først bliver banket paa, og en fortryllende lille Dame flyver ind.

Inden faa Øjeblikke mættes Luften i vort Værelse med en fin Parfume, og vort Øre fornemmer en ejendommelig Støj, hin melodiske Brusen, som opstaar af Damernes Kjoler, naar de bevæge sig, og som jeg maaske bedst kunde kalde det kvindelige Legems Musik.

Og før du er kommet dig af din Overraskelse, lægge to velbekendte Arme sig om din Hals, og

to endnu bedre kendte Læber trykke sig mod din Mund i et langt, langt Kys.

Oh, hvilket Ferige er ikke Ungkarleboligen!

Hvor mange omme Kærlighedsudgydelser se og høre ikke dine fire Vægge!

II.

Der er for nylig hændt min Ven Rafael noget lignende.

Han var just meget fordybet i Betragtningen af sin nye Bolig, som han et Par Dage før havde faaet i Bytte af en af sine bedste Venner, da Døren pludselig blev aabnet, og en tæt tilsløret Dame hvirvlede ind og kastede sig til hans Bryst med Udraabet:

»Paul, min kære, dyrebare, elskede Paul!«

Rafael var øjeblikkelig paa det rene med, at dette Besøg ikke gjaldt ham, men den tidligere misundelsesværdige Indehaver af Værelset, og ogsaa Damen mærkede straks den frygtelige Fejltagelse, i hvilken hun ubetænksom havde styrtet sig.

Ubeskrivelig Forvirring paa begge Sider.

»Min Herre!« stammede hun sitrende.

»Madame?« sagde han forbavset og nysgærrig.

Damen var vist helst ilet endnu hurtigere bort end hun var kommet; men Kræfterne svigtede hende;

hun stod der som fastgroet og maatte støtte sig til den nærmest staaende Lænestol.

Rafael fattede sig, som naturligt var, først. — »Berolige Dem, Frue,« sagde han høfligt, »De har ingen Grund til at blive forskrækket. De er sandsynligvis kommen i denne Situation fordi den, hvem Deres Besøg sikkert vilde have gjort til den lykkeligste af Menneskene, endnu ikke har havt Tid eller Lejlighed til at meddele Dem, at denne Bolig for to Dage siden har skiftet Ejer. Sagen er rigtignok ubehagelig for Dem, men nogen Ulykke er det egentlig ikke. Tilfældet har heldigvis føjet det saa, at De er truffen sammen med en Gentleman, hvem Deres Hemmelighed er hellig. For øvrigt er Deres Slør saa tykt, at selv det skarpeste Syn ikke vil kunne genkende Deres Ansigtstræk. Og nu, Frue, maa jeg til min store Sorg vise Dem den Uhøflighed ikke at byde Dem min Arm for at ledsage Dem til Deres Hjem.«

Og han traadte til Side, for at aabne Adgangen til Døren.

Damen aandede lettere og sagde i en Tone, der vidnede om den varmeste Anerkendelse:

»Tak, min Herre, tusend Tak! . . .«

Hun ilede hen imod Døren.

Men i samme Øjeblik, som hun lagde Haanden

Efter Brudenatten.

Sikkert véd I ogsaa, I gyldne Solstraaler, at Komtesse Ida er bleven gift i Gaar! . . .

I kastede Eders Glans paa Højalterets gyldne Prydelse ved hvilket den prægtige Vielse fandt Sted og paa de to Taarer, der faldt fra den lille fortryllende Bruds Øjne; I brødes i deres Lys, ligesom i Diamanterne, med hvilke Følget var besaaet.

Den lille Brud var smuk, som?

Hun var smuk med de gule Orangeblomster i Haaret, i sin hvide Robe med stort Slæb, som bruste saa pudsig hemmelighedsfuld, da hun forlod Kirken støttet til sin Brudgoms Arm; og i Kjølens Garneringer hviskede og fniste de smaa Nisser, som pleje at hjælpe Brudgommen med at klæde Bruden af.

Og derfor ere I vel ogsaa i Dag staaet tidlig op, for at være de første til at kigge ind ad Vinduet i Brudekammeret og lure paa Brudens Opvaagnen?

Ej, ej, skikker det sig for ærbare Solstraaler?

Dog se! Man har i Gaar Aftes rullet de tavse Rullegardiner ned, lukket de strænge Vinduesjalousier

og desuden har en omhyggelig Haand trukket Damaskforhængen til, for at ingen skal udspejle den søde Hemmelighed ved den første Omfavnelse.

Oh, hellige Hemmelighed, hvormeget Trylleri skjuler ikke Brudesengens første Morgen, som ingen kender, kun — de to!

Bliv kun derude, I slemme jordiske Solstraaler og erfar aldrig hvad der skete den Morgen i Komtesse Ida's Brudekammer.

Kun Eder, I smukke Piger, vil jeg fortælle det thi Æventyrfortæller er mit Kald.

For at det samme ikke skal hændes Eder! . . .

Kære Piger, den unge Greve, der nu var Ægtemand tog den Morgen en fin Pennekniv op af Lommen og skar sig med kæk Dristighed — som en Gang Mucius Scaevola holdt sin Haand over Ilden — i Fingeren saa at det røde Blod i klare Straaler sprøjtede paa Brudesengens pletfri Damask.

Komtesse Ida skreg forskrækket ved at se Blodet og spurgte skælvende:

»For Guds Skyld, Greve! hvad gør De?«

Men Greven pressede den saarede Finger til Læberne og sagde:

»Stille Frue, — jeg redder Deres Ære overfor vore Tjenestefolk.«

